

Покликання

**Півстоліття
у медицині хірурга
Ростислава Вдовіна**

Завтра авторитетному лікарю Волинського обласного дитячого територіального медичного об'єднання виповнюється 70. Працюючи у системі охорони здоров'я з 1968 року, наш співрозмовник щиро вболіває за теперішній стан справ у галузі, за доступність і якість допомоги хворим

с. 5 >>>

На власні очі

Фото Сергія НАУМУКА.

Сільський голова Степан Кислюк переймається, як птахи перенесуть морози.

**БІЛО ВІД ЛЕБЕДІВ
НА ОЗЕРІ БІЛОМУ**

Біля села Любохини Старовижівського району зимує більше сотні білосніжних красенів

Сергій НАУМУК

«І ЛИСИЦЯ ЇХ ТЯГАЛА,
ПОКИ БІЛЬШЕ ЛЬОДУ БУЛО»
Нещодавно поширилася інформація, що на водоймі поблизу села перебуває багато лебедів, їм не вистачає корму, тому гинуть, а трупи мертвих птахів волочать собаки та дикі тварини. Аби пересвідчитися у всьому на власні очі, вирушаємо на Полісся.
— Вони там щороку зимують, — каже місцева жителька Лідія Гомза. — Сидять на Кислому (назва урочища. — Авт.). Я живу з того боку села, то знаю. Кажуть, що й лисиця їх тягала,

Зима — важкий час для пернатих.

водиться сила-силенна дичини. Любохинці розповіли, що сюди полюбляють завітати на полювання можновладці з району та області. На Білому добре і качку підстрелити, і чарку перехилити. Підходимо до урізу води. Озеро частково вкрите кригою. Посередині — незамерзле плесо, на якому видніються лебеді. Їх чимало, але вони задалеко, щоб якісно сфотографувати. На березі лежить чийсь човен, але поплисти ним не вдасться: кри-

га опустилася на кільканадцять сантиметрів під воду, а поверхню затягло тоненьким льодком. Через трохи чуємо характерний металічний свист пташиних крил — з десятків білосніжних красенів летять над Білим з одного краю в інший. Ще мить, і вони приводнюються. Поспостерігавши за птахами здалеку, ідемо на протилежний берег, аби спробувати підійти ближче.

Закінчення на с. 13 >>>

Сюди полюбляють завітати на полювання можновладці з району та області. На Білому добре і качку підстрелити, і чарку перехилити.

поки більше льоду було. Разом із сільським головою Степаном Кислюком ідемо до Білого. Озеро навколо заросло очеретом та чагарниками. Там

Вітаємо!

Завтра відзначить ювілей добрий господар, уважний чоловік, турботливий тато та дідусь

Анатолій Григорович ВОЛОЩУК, який проживає у місті Рожище.

Осипаються дні пелюстками,
Непомітно спливають роки,
Не сумуйте,
Гордіться літами,

Бо не марно прожиті вони.
Нехай волошками цвітуть літа прекрасні,
Нехай здійсняться тисячі бажань,
Щоб доля дарувала тільки щастя,
Ні грама бід, ні крапельки страждань.
Бажаємо міцного здоров'я, щастя й добра,
І дякуем Богу за все, що дає,
Ну і найперше — що Ви у нас є!
Щоб лихо і труднощі Вас обминали,
Зозулі сто років життя накували,
Хай будуть поруч віра і надія,
Як два крила, що впасти не дадуть.
Хай Матір Божа Вас оберігає,
Міцне здоров'я посилає,
Хай майбуття буде гарним і світлим,
Хай Вас люблять і шанують всі на світі.

З любов'ю,
повагою і вдячністю
дружина, доньки, зяті і внуки.

Вітаємо!

Нашому другу **Юрію Павловичу – 50!** Юрію Павловичу, щиро вітаємо, адже сьогодні в житті Ти повів із рахунком 5:0! Бажаємо, щоб і надалі все було «в яблучко» до рахунку – 10:0! А потім на Канарах або Мальдівах чи в тіні свого розкішного саду біля ставка поблизу Луцька писатимеш мемуари... Хай буде що згадати і прапраправнукам розповісти!

Доброго дня вам, люди!

ПРИВІТАЙТЕ ІМЕННИКІВ:

6 лютого — Герасим, Денис, Ксенія, Тимофій.
7 лютого — Анатолій, Борис, Дмитро, Степан.

Камінь-каширець упіймав щуку вагою майже 10 кілограмів

Фото з архіву Олега БЕГАЛЯ.

Незважаючи на те, що зима вже сягнула свого піку, сезон риболовлі на льоду лише почався

Олександр ПРИЙМАК

Попри це він уже встиг принести любителям екстремального хобі з Камінь-Каширщини кілька приємних сюрпризів. Так, нещодавно жителю райцентру Михайлу Семенову поталанило вивудити з глибин озера Біле, що на Любешівщині, щуку вагою майже 2,5 кілограма. І ось нова звістка про не менш цікавий екземпляр, який вдалося «вполювати» ще одному камінь-каширцю — Олегу Бегалю: величезна 9,5-кілограмова щука (на фото) дісталася рибалці на озері Люб'язь Любешівського району.

Дорогий дешевий «секонд-хенд»

Магазини вживаних речей, як на мене, корисні. Часом за невеликі гроші в них можна придбати щось пристойне. Зізнаюся, сам іноді навідуюся туди в пошуках «цікавої» сорочки чи кофтини

Олександр ДУРМАНЕНКО

Звичайно, факт того, що непотрібна в Європі річ для українця стає обновкою в гардеробі, захоплення не викликає. Однак ця історія не лише про економічні реалії. 73-річна лунанка Євгенія Федорівна, яка розповіла її, просила поділитись гірким досвідом із читачами. Сльози в її очах були непідробними, а голос тремтів.

12-річній онучці Євгенії Федорівни хочеться одягатися модно. Що робити? Відповідь для більшості відома — «секонд-хенд». До магазину мали йти удвох із бабцею. Але поки старенька збиралася, дівчинка вмовила відпустити її на «шопінг» саму. Взяла 60 гривень та узгодила покупку — блузочку і декілька футболок. А повернувшись дитина із 7 гривнями решти та неймовірними джинсами: на декілька розмірів більшими, вузькими в талії, нижче ж нагадували козацькі шаровари. Побачивши їх, бабця схопилася за серце. Взяла малу за руку й пішла до магазину (добре, що внука зберегла чек). Але там на них чекало розчарування: продавчині вказали на табличку із суворим попередженням: «Придбані речі обміну чи поверненню не підлягають». І скільки бабця не намагалася «достукатись» до працівниць «секонду», відповідь була одна: ми все розуміємо, але власник заборонив.

Що ж — позиція магазину чітка. Але від того Євгенії Федорівні не стало легше. Вона отримала сумну науку: по-перше, чек — не завжди документ і, по-друге, дитині поки не варто довіряти купівлю одягу. А я зрозумів, що речі потрібно вибирати особливо прискіпливо.

Ведуча рубрики Людмила ВЛАСЮК.
Тел. 72-38-94

Такого стяга Україна ще не мала.

І волиняни доклали рук до створення прапора довжиною... 1 кілометр 59 метрів і 95 сантиметрів!

Полотнище потрапило у «Книгу рекордів України»

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Працівники казначейств усіх регіонів створили Державний прапор України, додаючи до стягу свої частини із позначеними на них районами та назвами населених пунктів. Розгорнули національний символ на тротуарній частині від перехрестя Хрещатика і вулиці Богдана Хмельницького аж до Майдану Незалежності. Довжина полотнища — 1 кілометр 59 метрів і 95 сантиметрів. Тримали стяг понад 700 осіб. Очолив делегацію волинян начальник Головного управління Державної казначейської служби України у Волинській області Михайло-Мирослав Леміщак.

Мить, коли майбутній прапор-рекордсмен потрапив на Волинь після передачі естафети львів'янами.

«Повідай, Ксеніє, про весну»

Прогноз погоди на найближчі дні

Сьогодні вшановується пам'ять преподобної Ксенії. Цей день вважали переломом зими і за ним прогнозували погоду на майбутнє: яка Ксенія — така й весна. Наші пращери говорили: «На півзимницю дорогу перемигає — корм підмигає». Це означало, що зима затримається і домашні тварини з'їдять усі заготовлені для них запаси. А ще предки помітили: вранці сорока стрибає з гілки на гілку — на відлигу; якщо зайці чутливо сплять і здалеку чують мисливців — стоятиме суха морозяна погода, а коли вибігають з-під ніг — відлига втримається.

За прогнозом чергового синоптика обласного гідрометеоцентру Світлани Дриганюк, сьогодні — **хмарно з проясненнями, без істотних опадів, ожеледиця, сніговий накат**. Вітер західний, 3–8 метрів за секунду. Температура повітря по області — 3–8, у Луцьку — 5–7 градусів морозу. **7-го — мінлива хмарність, без опадів, ожеледиця**. Вітер південно-східний, 5–10 метрів за

Автор сніговика — Арсен Дудик із Луцька.

секунду. Температура повітря вночі — 12–17 градусів морозу, вдень — від мінус 3 до плюс 2 градусів. За багаторічними спостереженнями, найтепліше 6 лютого було 1990 року — плюс 10, найхолодніше — 2006-го — мінус 24 градуси. Радіаційний фон учора по області становив 0,013 мілірентгена на годину.

«Ніякі муштри чи покарання не зроблять із вашого сина справжнього мужчину»

Цитата з книги «Моя дорога птаха» (львівське «Видавництво Старого Лева») (2015) Ольги Кузьменко, мами співака Кузьми «Скрябіна» (Андрія Кузьменка), який загинув 3 роки тому в автокатастрофі

«Я хочу сказати всім мамам, які мають маленьких хлопчиків, — дітей треба любити більше за себе, носити на руках, поки можете підняти з землі. Ніякі муштри чи покарання не зроблять із вашого сина справжнього мужчину. Не бійтеся тулити до себе хлопчика, тримайте його за рученьку, допоки це йому потрібно. Ви свою любов перелете в дитину, а вона, в свою чергу, буде ту любов віддавати іншим».

■ Точка зору

Фото із сайту 112.ua

НАВІЩО ДАВАТИ СЛОВО УКРАЇНОЕНАВИСНИКАМ?

У нас відключили російські телеканали, але російську пропаганду все частіше можна почути і на українських. Так, 4 лютого на телеканалі «112 Україна» у програмі Дмитра Гордона колишня регіоналка Олена Бондаренко (на фото) переконувала українців, що на Донбасі – громадянська війна

Василь УЛИЦЬКИЙ

Путін не забрав собі Донбас, як Крим, про що мріяли прихильники «русской весни» на Сході, сподіваючись на великі російські пенсії та зарплати, а вирішив залишити його раною на тілі України. Про «Новоросію» із 8 наших південно-східних областей згадують усе рідше. Тому зрадників України, які підняли проти неї зброю, усіляких колаборантів, сепаратистів та терористів російська пропаганда пропонує називати «ополченням», а саму російську агресію — «братовбивчою війною», тобто громадянською. Може, вона і громадянська, але хіба з тої точки зору, що хтось невдало захотів поміняти українське громадянство на російське разом із територією, на якій живе. «Іхтамнет», — повторює за Путіним Бондаренко, кажучи про російські війська на частині Донбасу. Полонені російські солдати для неї — не доказ, бо... їх мало. Російська зброя і найманці? Ну то й що, вам теж «Джавеліни» дають. Хто збив пасажирський літак? Не знаю, спитайте тих, хто розслідує. Росія бажає нам добра, вона не ворог, а США намагається за допомогою України зруйнувати Росію, — видавала в ефірі Бондаренко.

І це все пропагандистське російське лайно ми чуємо з екранів наших телевізорів на четвертому році гарячої війни! Подається воно як право на іншу точку зору, журналістську об'єктивність, як якесь свідчення нашої демократичності... Звісно, у вбивці та агресора є своя «правда». Їхня правда — це право вби-

вати українців, в запереченні самого права української України на повноцінне існування. Але ж навіщо її поширювати? Адже це те саме, що ставити на одні терези правду Гітлера та євреїв. Бо насправді це не правда, а обман... Прикро, що його під ширмою різних думок останнім часом чуємо все частіше. І не тільки в Гордона.

«І це все пропагандистське російське лайно ми чуємо з екранів наших телевізорів на четвертому році гарячої війни!»

В агресора завжди винна жертва. Ні! Винна Росія та її колаборанти. Ще раз: Росія — ворог, жорстокий та надзвичайно підступний. І це не мова ворожнечі, в чому намагаються переконати, а просто називання речей своїми іменами. До слова, згідно із так званім законом про деокупацію Донбасу, у нас — нарешті! — уже не АТО, а «стримування і відсіч російської збройної агресії в Донецькій та Луганській областях».

Р. С. Донька Олени Бондаренко чужою живе собі в Америці і не переймається тим, що США хоче «зруйнувати Росію». А сама Бондаренко, яка є уродинкою Донецька, на батьківщину не їздить, бо боїться за свою безпеку на... українському пункті пропуску. У Києві їй краще. ■

■ Пульс дня

Вимагати імпічменту приїхали до Президента додому

У неділю в Києві відбувся марш прихильників Міхеїла Саакашвілі

У ньому взяло участь від 4 до 10 тисяч людей, які пройшли від парку Шевченка до Європейської площі. Митингарі вимагали імпічменту Петра Порошенка та перевиборів до Верховної Ради. У цей день також проводили акції протесту власники авто на єврономерах, тож прихильникам Саакашвілі довелося змінити маршрут.

Протестувальники звинуватили владу в тому, що пікети автовласників влаштували навмисне, щоб перешкодити їхньому маршу.

Автоколони активістів також приїхала до будинку Президента України в селі Козин Київської області, де продовжився мітинг. Сам маєток був щільно оточений кордоном поліції. ■

■ Політика

Ігор ПАЛИЦЯ: «Люди, які за 26 років нічого не зробили й не змінили, мають піти на політичну пенсію»

«Українське об'єднання патріотів — УКРОП» першою з-поміж політичних партій в Україні розпочинає публічну процедуру президентських праймериз. Це означає, що кандидат на пост глави держави від УКРОПу буде визначений в результаті внутрішньопартійного голосування

Також на засіданні було ухвалене рішення про запуск процедури виборів голови партії. Очільника політсили буде обрано під час XIV з'їзду 3 березня. Тоді ж затверджуватимуть положення про обрання кандидата на вибори президента від УКРОПу. «Українське об'єднання патріотів» як зріла політична партія, опозиційна до влади, максимально використовуватиме процедуру праймериз. Ми вимагаємо глибоких змін у країні та в системі влади», — зазначив очільник УКРОПу, народний депутат Тарас Батенко.

Упродовж місяця охочі позмагатися за пост глави держави зможуть надсилати свої заяви для участі у праймериз на адресу секретаріату партії.

«Зареєстровані кандидати матимуть п'ять місяців на проведення агітації. Голосування за них розпочнеться вже восени на загальних зборах чи конференціях обласних, республіканської в АР Крим та міських у Києві і Севастополі організацій УКРОПу. За результатами цих виборів на партійному з'їзді восени ми будемо обирати і висувати єдиного кандидата від політсили для уча-

сті у президентських виборах», — розповів голова Волинської обласної регіональної парторганізації УКРОПу, член Політради партії В'ячеслав Рубльов.

«УКРОП серйозно готується до цих виборів. Партія обере найдостойнішого претендента, якого підтримають усі українці. Ми зробимо все для його перемоги», — підкреслив член Президії УКРОПу, голова Волинської обласної ради Ігор Палиця.

«Ми змінимо політичну систему України.»

Він також зазначив, що кандидатом у президенти від УКРОПу повинна стати людина, яка має велику підтримку громадян і не фігурує в жодних антирейтингах. На думку посадовця, суспільство вже втомилося від тих самих облич, які творять українську політику останні двадцять літ.

«Ми хочемо змінити політичну систему України. Люди, які за 26 років нічого не зробили й не змінили, мають піти на політичну пенсію», — підкреслив Ігор Палиця. ■

■ О часи! О звичай!

20-річна сирота хотіла продати через інтернет свою дитину

На щастя, оголошення побачили правоохоронці Львівщини

За маля хотіла одержати 80 тисяч гривень. Поліцейські зв'язалися з дівчиною під виглядом покупців і затримали її під

час одержання суми. Дівчина — сирота, уродженка Тернопільщини, студентка. Нині перебуває під вартою. ■

Погляд

Мирослава КОЗЮПА,
редактор відділу інформації
газети «Волинь-нова»

А ЯК СТАНУТЬ БАБУСЯМИ КУКЛА І ЗОЛУШКА?

Мадонна, Осійохон, Нух, Япіла, Принцеса, Тіс-санде, Мухаймін, Шавкавбек, Дьюдонне-Рене, Кукла, Золушка... – такими й іншими не менш дивними, принаймні для нас, іменами називали минулоріч новонароджених дітей в Україні

У сучасному суспільстві, особливо серед молоді, часто поширюється думка, що в колишньому Радянському Союзі всі мусили бути однаковими. А зараз, керуючись принципом, що кожна людина — індивідуальність, а отже, повинна вирізнятися з-поміж загалу, часто вдаються до крайнощів. Зокрема, із самого народження немовляти його дорослі опікуни намагаються виокремити своє чадо, навіть обираючи ім'я.

Іноді здається, що новоспечені молоді матусі й татусі вирішили «відірватися» на власному малюкові. І навіть якщо хтось із батьків іншої національності, рости маленькому Шавкавбекові серед Максимків та Сашків.

Навіть я, носій досить поширеного (у деяких регіонах країни більше, в деяких – дещо менше) українського та загальнослов'янського імені декілька разів потерпала від «нерозуміння». «Як можна було назвати Мирославою? Донька піддалася на пропозицію зятя (сякого-перетакого), от тепер має. Що за ім'я таке?» – просто в очі говорить жіночка, в якій більше ненависті до колишнього зятя, ніж до мене чи власної внучки. Значно прикріше почути від священнослужителів: виберіть собі якесь ім'я, яким ви завжди будете називатися при сповіді чи церковних поданнях. Доводиться обходити таких духовних наставників, бо хрещена цим іменем, а від хреста відмовлятися – гріх великий.

В українському демократичному суспільстві ніщо не обмежує вибору імені. Втім, наприклад, в Ісландії заборонили називати дітей Андріями: мовляв, не відповідає правилам чистоти мови. У невеличкій європейській державі з населенням 335 тисяч осіб, аби зберегти основний атрибут нації, спеціальна комісія дуже уважно відслідковує мовні традиції. Більшість іноземних слів, включаючи і чимало власних імен, її мешканці вважають за краще не запозичувати безпосередньо, а адаптувати до своїх правил. Тож нашого Андрійка тут називатимуть на ісландський манер – Андрі.

Мода — як колесо: проходить, потім повертається. І дещо призабуті національні імена з часом знову набувають актуальності, іноді модернізуються, але залишаються нашими. Натомість, погодьтеся, ніколи не повернуться в ужиток такі, як Сталіна чи Тракторина.

До вибору назви свого човна дуже мудро підходив герой пригодницької історії капітан Врунгель: «Як корабель назовеш, так він і попливе!» Цікаво, а яку долю хотіли дорослі запрограмувати для донечки, назвавши Золушкою чи Куклою? Та не варто забувати давно доведену істину: не те що ім'я, кожне слово і навіть інтонація несуть у собі певну енергетику, впливають на особистість, характер і життя людини. Дитина, усвідомивши своє ім'я, вважає його наймилішим, найкращим. Тож нехай маленькі Принцеси і Принци знайдуть гармонію, рівновагу і своє місце у часто байдужому, жорстокому і несправедливому світі під назвою життя. ■

РЕКЛАМА

**ОФІЦІЙНЕ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ
В ПОЛЬЦІ НА М'ЯСОКОМБІНАТІ.
ДОСТАВКА НА МІСЦЕ РОБОТИ,
ДВОРАЗОВЕ ХАРЧУВАННЯ,
ПРОЖИВАННЯ – ЗА РАХУНОК РОБОТОДАВЦЯ.
ЗАРОБІТНА ПЛАТА – 10 – 13 злотих/год.
Тел.: (066) 67 92 077, (097) 19 01 915.**

■ Свято у наших партнерів

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Тепер сюди хочеться завітати навіть заради привітних усмішок працівниць.

«Ми будемо робити все, щоб Укрпошта була з молодим, усміхненим, цікавим, гарним обличчям...»

Ці слова директора Волинської дирекції ПАТ «Укрпошта» Івана Шевчука прозвучали 1 лютого на відкритті відділення поштового зв'язку № 21

Олександр ДУРМАНЕНКО

Розташоване воно у Луцьку на вулиці Липинського, 9. І цікаве не лише новим приміщенням із сучасним дизайном, але й прикладом нового брендуння державного підприємства. За цим хитромудрим словом ховається не тільки зміна кольорів чи логотипів Укрпошти. Йдеться про переосмислення самих принципів роботи. Якщо раніше поштове відділення сприймалося як бюрократична установа, то тепер тут вас зустрінуть привітно — як клієнта.

Саме на модернізації наголосив Іван Шевчук у вітальній промові на заході. А ще підкреслив, що цього року відкриються 4 такі відділення, буде придбано 3 великотоннажні автомобілі, продовжиться оновлення комп'ютерного обладнання. І все це стало можливим завдяки кожному працівнику Укрпошти, спільна робота яких дає змогу збільшувати прибутковість державного підприємства. Теплі слова поштарям сказав керівник департаменту інфраструктури і туризму Волинської ОДА Іван Мирка. До речі, він став одним із перших клієнтів поштового відділення, придбавши конверт із маркою. Відзначив позитивні аспекти модернізації Укрпошти й секретар міської ради, виконувач повноважень міського голови Луцька Григорій Пустовіт.

Після перерізання символічної стрічки відвідувачів зустрічає начальник відділення зв'язку Світлана Дейна. У розмові вона вказує на зручність та продуманість розташування нового приміщення. Запитання про персонал викликає у неї усмішку. Справді, троє молодих працівниць — це відповідальність ще та. Але пані Світлана налаштована оптимістично — каже, що дівчата хороші, а чого не знають, того з часом навчаться, та й вона допоможе. На завершення керівник висловлює сподівання,

Іван Шевчук гостинно запрошує до нового відділення.

«На модернізації наголосив Іван Шевчук у вітальній промові на заході. А ще підкреслив, що цього року відкриються 4 такі відділення, буде придбано 3 великотоннажні автомобілі, продовжиться оновлення комп'ютерного обладнання.»

що робота пошти буде успішною, адже банківських відділень у цьому районі нема, тож із платіжками люди поспішатимуть до них.

Залишається побажати персоналу відділення № 21 здобутків у нелегкій пра-

ці, а Укрпошті подальшого зростання. І, як сказав Іван Шевчук, хоч порядок і правила оформлення листів нікуди не поділися, але тепер сюди хочеться завітати навіть заради привітних усмішок працівниць. ■

■ Покликання

ПІВСТОЛІТТЯ У МЕДИЦИНІ ХІРУРГА РОСТИСЛАВА ВДОВІНА

Завтра авторитетному лікарю Волинського обласного дитячого територіального медичного об'єднання виповнюється 70. Працюючи у системі охорони здоров'я з 1968 року, наш співрозмовник щиро вболіває за теперішній стан справ у галузі, за доступність і якість допомоги хворим. Отож слово — ювіляру

ПЕРШУ ОПЕРАЦІЮ ЗРОБИВ У 20

Після закінчення медучилища працював я фельдшером «швидкої» у Маневецькому районі. Як сьогодні пам'ятаю, викликали у село Гораймівку до вагітної, в якій почалися перейми. Приїхали — бачу, не доведемо жінку до райлікарні, треба приймати пологи на місці. А вони виявилися ускладненими. Я потама сховався над тією породіллею, зі страху ледь не посивів. То було таке «бойове хрещення», якого не забути. Але і маму, і дитинку вдалося врятувати. Певне, з того часу Бог і присудив мені бути хірургом. Тільки ж система медичної освіти у радянські часи прямою дорогою йти до мрії не давала. Щоб вступити до інституту з першого разу, пішов на педіатричний факультет, бо там був найменший конкурс і «голод» на хлопців.

СТАВ ХІРУРГОМ БЕЗ БЛАТУ

У часи мого студентства дехто пробивався у медінститут упродовж 5–6 років, дехто шукав обхідні шляхи. У нас на факультеті був свій майже професійний вокально-інструментальний ансамбль, хлопці між спробами вступити тривалий час грали у Львові в ресторани, збирали гроші «на науку». І навчалися ми не з-під палки. Я йшов на диплом із відзнакою, у самодіяльності брав участь,

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Ростислав Петрович уболіває за кожного свого пацієнта.

співав у тому ж таки ансамблі, відвідував різні гуртки, був активістом — і згодом мене вибрали громадським деканом курсу. Напевне, Всевишній розпорядився, винагородив за старання, бо коли я закінчував п'ятий курс, уперше міністер-

було в часи мого професійного становлення, так і тепер. Технології в медицині рвонули вперед, рівняємося на Європу, а платять українському молодому спеціалістові стільки ж, як прибиральниці. Не дивно, що випускників уже з інтернатури

роботи. Погодився з умовою, що буду поєднувати «паперову діяльність» із хірургічною практикою. Звіти, доповіді мені давалися легко, бо я завжди дружив зі словом, навіть вірші писав. Але за сім літ рутинної служби зрозумів, що скальпеля на портфель міняти не хочу. Як мали відкривати нашу обласну дитячу лікарню, попросився, щоб узяли рядовим хірургом. «Побудь начмедом, поки обживетися», — сказали в облздороввідділі. І я півроку «збирав» у лікувальних закладах області, «вибивав» усе необхідне для нормального функціонування лікарні: від ложок і пелюшок до інструментів та обладнання. А тоді поставив питання рубя: «Відпускайте у хірургію!»

«ОПЕРУВАЛИ СИНА, ДОПОМОЖІТЬ І ВНУКОВІ»

Можна сказати, що через мої руки пройшло уже три покоління волинян. Телефоную якому до мене жителька польського району: «Я 20 років тому лежала у вашому відділенні з маленьким сином, ви йому робили операцію. Тепер таку саму біду маю з онуком. Лікарі мені кажуть, що всі немовлята молоко «вертають», заспокоюють, але ж я це вже проходи-

« Так, сьогодні потрібні зміни, але якщо мета реформ — зекономити на фінансуванні, то про яке поліпшення мова? »

ство запровадило субординатуру з дитячої хірургії. Мені, синові простого залізничника із села Колодниця, що поблизу Ковеля, разом із кількома вибраними, чії батьки були при солідних посадах, дали змогу реалізувати заповітне бажання — стати хірургом.

МОЛОДОМУ ЛІКАРЮ АБО НІЧОГО ЇСТИ, АБО НІКОЛИ...

Моя двоюрідна сестра Марія Вдовіна, яка тоді працювала головним лікарем Ковельської дитячої лікарні, перспективи молодого спеціаліста змалювала так: «Будеш працювати на оклад — не матимеш чого їсти, а як на півтора — не будеш мати коли присісти». Так

зваблюють за кордон. У нас у відділенні гнійної хірургії працюють і лікарі поважного віку, і дуже перспективна молодь. Не конкуруємо, а кооперуємо зусилля, у старших — досвід, у молодих — інтерес до новітнього. Взяти нашого В'ячеслава Дидюка: знає іноземні мови, стажувався у Франції, любить свою роботу. Чому держава не дорожить такими фахівцями?

СКАЛЬПЕЛЯ НА ПОРТФЕЛЬ НЕ МІНЯВ

Попрацював я дитячим хірургом спочатку в Ковелі, а потім у Луцьку кілька років, тільки увійшов «у смак», а тут запропонували посаду заступника головного лікаря обласної лікарні з поліклінічної

ла. Прийміть нас». Привезли дитину, обстежили — справді, пілоростеноз, без хірургічного втручання не обійтись. До 10 таких випадків маємо щороку. На жаль, лікарі на місцях не завжди вчасно можуть запідозрити цю патологію, при якій через заблокований вихід із шлуночка їжа не може засвоюватися, іноді доходить до виснаження. Добре, що бабуся виявила її з характером. Але частіше доводиться стикатися з наслідками байдужого, безвідповідального ставлення до здоров'я дітей. Я 14 років завідував відділенням гнійної хірургії, а працюю в ньому вже 30 літ і бачу, що сьогодні стає більше хворих із перитонітами, бо батьки через безгрошів'я пізно звертаються за допомогою, чекають, що «само пройде». А потім і діти страждають, і родина стягується на лікування з останнього.

РЕФОРМУВАТИ — НЕ ОЗНАЧАЄ «РУЙНУВАТИ»

Думаю, через якийсь час ми з ностальгією будемо згадувати стару систему охорони здоров'я Семашка, за якої пройшло життя мого покоління лікарів і пацієнтів. Так, сьогодні потрібні зміни, але якщо мета реформ — зекономити на фінансуванні, то про яке поліпшення мова? Сімейні лікарі не готові опікуватися дітьми, педіатрів бракує, в екстреній медичній допомозі пропонують відмовитися від лікарських бригад, замінивши їх парамедиками, і далеко не на всі виклики «швидкі» виїжджатимуть. Як же у такій ситуації можуть бути спокійними мами у віддалених селах? Уже тепер важко достукатися до фахівців райлікарень, які не поспішають скеровувати пацієнтів на операції, хоча потреба очевидна. Скажімо, у хлопчиків буває синдром «гострої калитки», спричинений або перекутом гідатиди, або самого яєчка. У таких випадках без своєчасної операції може настати некроз яєчка і доведеться його ампутувати. Нащо ж калічити майбутніх чоловіків? Це — один приклад із багатьох. У нас в лікарні сьогодні є необхідне обладнання, є кваліфіковані хірурги, які освоюють сучасні методи лікування. І систему охорони здоров'я треба вдосконалювати, а не руйнувати.

Записала
Галина СВІТЛІКОВСЬКА. ■

■ У номер!

Луцькі пікетувальники вимагають переглянути скандальний польський закон

Майже сотня людей зібралася вчора перед Генеральним консульством Республіки Польща в Луцьку, щоб висловити своє критичне ставлення до документа, прийнятого цими днями сенатом сусідньої країни (на фото)

Олександр ДУРМАНЕНКО

Серед них — представники «Свободи», «Правого сектору», «Народного контролю», ветерани УПА. За словами мітингувальників, цей закон грає на користь російській агресії. Таким чином, як сказав один із організаторів

акції, голова Луцької міської організації Всеукраїнського об'єднання «Свобода» депутат Луцької міської ради Микола Федік, створюється західний фронт в Україні, натомість наші держави повинні будувати спільне майбутнє.

Учасники акції звернулися до президента Польщі, щоб той

не підписував закон, який погіршує взаємини між країнами. Також вони вимагали від Президента, уряду та Міністерства закордонних справ України зайняти жорстку позицію щодо неприйняття цього закону.

Звернення з вимогами передали Генеральному консулу РП у Луцьку. ■

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Волинь

● **310 мільйонів гривень заборгували волиняни за комунальні послуги на кінець минулого року.** З них 260 мільйонів – за газопостачання, 24 – за опалення та гаряче водопостачання, майже 18 – за утримання будинків і споруд та прибудинкових територій, 8 – за водопостачання та водовідведення та більше 4,5 – за вивезення побутових відходів. Рівень сплати за комунальну на кінець грудня становив майже 90%. Загалом торік за ЖКП волиняни сплатили 1,1 мільярда гривень.

● **Проект «Наші захисники» започаткували у Волинському краєзнавчому музеї.** У його рамках 6 лютого відбудеться вже друга зустріч із бійцями полку «Азов» Національної гвардії України, аби розповісти про героїв сучасності. Початок о 12-й годині.

● **Боєць із села Вітоніж Рожищенського району Коля Габдулхаков зняв відеоролик «Твоя країна».**

Кліп волинянин опублікував на своєму YouTube-каналі. Основні кадри знімали у зоні АТО, а тексти військовослужбовець почав писати вже після повернення з Донбасу.

● **У Мишівській ЗОШ І-ІІІ ступенів Іваничівського району з 2 до 11 лютого зупинено навчання через захворювання дітей на грип та ГРВІ.** З початку жовтня 2017 року на вірусні інфекції в районі захворіли понад 800 осіб.

● **Олександр Коваль родом із Ківерців підкорив найвищий пік Південної Америки – гору Аконкагуа висотою 6960 метрів.** Сходження відбулося за стандартним маршрутом по північно-західній стіні. Не зважаючи на уявну доступність, ця вершина небезпечна для альпіністів: із початку 2018 року на її схилах уже загинуло двоє людей.

● **39 відер вареників для бійців АТО наліпили учні з батьками та вчителі Рівненського НВК Любомльського району.** Робота у шкільній їдальні кипіла два дні. Вареники наші захисники смакуватимуть із різними начинками: паштетом, капустою, грибами, гречкою. Їх разом із іншими гостинцями на Схід уже повезли волонтери.

● **Управління патрульної поліції у Волинській області відкрило відділ організації несення служби у Ковелі.** Урочисте представлення відбулося 3 лютого. У місті залізничників служитимуть 40 місцевих патрульних, а також 50 інспекторів з інших міст України. 5 екіпажів патрулюватимуть місто та виїжджатимуть на виклики з лінії «102».

● **4 години блокували активісти пункт пропуску «Ягодина» у суботу 3 лютого.** Більше сотні жителів прикордоння вже вдруге перекрили міжнародну трасу до Польщі. Основна вимога – скасувати деякі зміни до Податкового кодексу. Раніше товар без мита можна було щодня вводити на 500 євро, тепер – лише на 50. Учасники протесту переконують: за покупками до Польщі їздять, бо там нібито все в рази дешевше і якісніше. ■

Резонанс

АКЦІЯ ПРОТЕСТУ В БЕРЕСТЕЧКУ ДАЛА ПЕРШІ РЕЗУЛЬТАТИ

Тут місцеві жителі перекрили автошлях, який руйнували багатотонні вантажівки з цукровими буряками

Фото Валентини Підгірної.

Валентина ПІДГІРНА

Відтоді, як у Мар'янівці на Горохівщині відновив діяльність цукровий завод, туди зусібіч автомобільними дорогами потягнулися потоки буряковозів. І це добре, що підприємство запрацювало: понад 400 мар'янівців та жителів довколишніх сіл мають роботу, селище — надходження у бюджет і гарний вигляд у центрі, бо ПП «Агро-Експрес-Сервіс» — нинішній господар потужного виробництва — окрім самого заводу відродило до життя і колишній гуртожиток, їдальню тощо.

Проблемою, яка збурила людей, стала руйнація великогабаритними автомобілями асфальтового покриття. Першими «забили» на сполох жителі козацького Берестечка, через яке пролягає траса Рівне — Перемишляни. Частина земель підприємства «Агро-Експрес-Сервіс» орендує у Млинівському, Радивилівському, Демидівському районах Рівненщини, тож центром історичного Берестечка пролягла дорога з полів до цукроварні у Мар'янівці. Від безкінечних колон вантажівок, переповнених буряками, щоразу більші вибоїни з'являються не тільки на вулицях, а й на мосту че-

рез Стир, який відремонтували у 2016 році. Дорікають місцеві мешканці не лише «Агро-Експрес-Сервісу», а й іншим поставальникам цукросировини та перевізникам неконтрольованих багатотонних вантажів.

«Коли у Мар'янівці на Горохівщині відновив свою діяльність цукровий завод, туди зусібіч автомобільними дорогами потягнулися потоки буряковозів.»

Тому, заручившись підтримкою берестечківського міського голови Валентини Залевської, активісти вийшли на пікет дороги. Акція почалася і закінчилася на одному з пішохідних переходів неподалік мосту через Стир і тривала майже п'ять годин.

Підтримати людей і прийняти спільне рішення прийшли районні керівники — голова районної ради Тарас Щерблюк та його заступник Віталій Клемба.

Ім протестувальники наголосили, що не мають наміру перешкоджати відновленню економіки району, а вимагають, щоб вага буряковозів і частота їхнього руху були прийнятними для вуличного покриття. Представники територіальної громади міста передали Тарасові Щерблюку письмові звернення з десятками підписів до нього особисто, виконавча обов'язків голови РДА Людмила Косюк, голови Волинської облдержадміністрації Володимира Гунчика, голови Волинської обласної ради Ігоря Палиці з проханнями допомогти відремонтувати зруйноване асфальтове покриття на вулицях Шевченка, Молодіжній та Лесі Українки.

Тарас Щерблюк зобов'язався і передав ці документи обласним чиновникам, запевнивши, що Горохівська районна і Берестечківська міська ради готові співфінансувати вирішення цих проблем. Коментуючи ситуацію після акції протесту, зазначив, що вона була результативною, бо плин автомобілів помітно зменшився, а для контролю їхньої ваги вирішуватиметься питання про розміщення неподалік міста габаритно-вагового комплексу. ■

У номер!

ЖІНКА, ОЧЕВИДНО, ЗАДИХНУЛАСЯ В ДИМУ

У минулі вихідні на Волині сталося 6 пожеж. На жаль, під час однієї з них, зокрема у Луцьку, загинула людина

Марина ЛУГОВА

За словами речниці управління Державної служби з надзвичайних ситуацій у Волинській області Ірини Варварук, повідомлення про загорання на вулиці Качалова, 101 в обласному центрі (район Кічкарівки) надійшло на службу «101» 3 лютого о 4.42. На місці події виїжджало три автомобілі: два — частини спеціальної пожежної техніки і один — державної пожежно-рятувальної частини № 2. О 5 годині 20 хвилин вогонь, який знищив і частково пошкодив дерев'яне оздоблення стін та

стелі житлової кімнати, кухні, коридору, було повністю ліквідовано. На жаль, не обійшлося без жертв. У кухні рятувальники виявили тіло 74-річної господарки — Марії Божидарник (дружина покійного ректора ЛНТУ Віктора Божидарника), яка, очевидно, задихнулася в диму.

3 лютого пожежі були ще у Ковелі, де горів автомобіль «Мерседес», селі Матейки Маневичького району та у Володимирі-Волинському, де відповідно сталося загорання літньої кухні і цегляного житлового будинку. 4 лютого довелось гасити вогонь у Маневичах та в селі Підбереззя Горохівського району — горіли літня кухня і дерев'яний житловий будинок. Переважно причина біди — замикання електропроводки і порушення правил експлуатації пічного опалення. ■

Рівне

● **Колишній працівник КДБ СРСР Борис Стекляр, що був причетний до вбивства українського художника Ніла Хасевича та двох його побратимів 4 березня 1952 року під час облави на криївку, помер на 95-му році життя.** У 2017-му Генеральна прокуратура України почала розслідування за фактом вбивства упівців, та своєї вини Стекляр так і не визнав. Він намагався всупереч закону «Про доступ до архівів радянських репресивних органів» обмежити доступ до своєї особової справи.

● **50% місячної норми опадів випало на Рівненщині за добу.**

Складні погодні умови призвели до збільшення кількості ДТП в області: рятувальники витягли з кюветів 29 транспортних засобів. Дерева не витримали ваги снігу та попадали, одне з них — на автомобіль. Буревій знеструмив 70 населених пунктів.

● **По 1800 гривень одноразової допомоги повнолітнім сиротам та дітям, яких покинули батьки, роздадуть у Рівному.** Для того, щоб отримати гроші, потрібно прийти з документами до міського управління освіти. Не всі сироти знають, що мають право на таку виплату — у 2017 році по неї звернулося всього 33 дитини.

● **У Рівному перехожі діставали з річки чоловіка, який вночі під час снігопаду поліз купатися.**

Що спонукало «моржа» кинутися у воду — невідомо, можливо, перебрав зайвого. Очевидці ще до приїзду рятувальників витягли бідолаха на берег та відвели додому.

● **У Рівному злодії зрізали понад 900 м електропроводу, коли під час планової обрізки дерев, які створюють небезпеку виникнення аварійних ситуацій, повітряні лінії електроретрада були знеструмлені й виведені у ремонт.** Неправомірні дії злочинців поставили під загрозу надійність електропостачання Тинного, Вересневого, вулиці Присадибної обласного центру, аеропорту «Рівне» — кілька тисяч споживачів залишилися під загрозою заниження напруги у мережах та без жодного резерву на випадок позаштатної ситуації.

● **Мешканця Демидівського району не пустили за кордон через невивлату аліментів.** Чоловік заборгував 45 тисяч гривень: щомісяця на утримання трьох дітей мав сплачувати 900 гривень. У серпні виконавці звернулися до суду з поданням про тимчасове обмеження боржника у праві виїзду за кордон. Лише після виникнення реальної проблеми батько погасив борг. Обмеження у праві виїзду скасували.

● **За школами Рівного закріпили територію обслуговування. Відповідне розпорядження підписав міський голова Володимир Хомко.** Тож у перший клас школи передусім прийматимуть дітей, які проживають на території її обслуговування. ■

■ Серце, віддане Україні

ВІН ПРИВІВ ЄВРОПУ У ЛУЦЬК, А ЛУЦЬК — У ЄВРОПУ

Перші роковини відходу у Вічність міського голови Миколи Романюка стали нагодою подумати про те, наскільки все дійсно пізнається у порівнянні. Минув рік — і навіть критично налаштовані лучани побачили, яку людину втратило місто 3 лютого 2017-го. Микола Ярославович був унікальним мером. Своєю людяністю та професіоналізмом поставив таку високу планку міського голови, яку навряд чи хтось зможе взяти найближчим часом

На знак вдячності за зроблене редакція газети «Волинь-нова» посмертно вшанувала Миколу Ярославовича престижною премією «За служіння суспільству» імені Степана Сачука, яку вручили дружині Марії. А сьогодні хочемо згадати про головні справи Миколи Романюка для обласного центру Волині, завдяки яким він увійшов в історію

«Я — громадянин Української держави, люблю рідне місто. Переживаю за долю нашої країни, за майбутнє своїх дітей і внуків. Ці фактори були і є визначальними тоді, коли треба принципово вирішувати, як діяти. Це основне».

Микола РОМАНЮК

Тамара ТРОФИМЧУК

Справа 1 — Микола Романюк подбав про те, щоб місто розрахувалося зі старими боргами. Одним тільки банкам повернули 78 мільйонів. Лучани вже давно забули (а більшість, мабуть, і не знали), під які проекти позичалися гроші, а місто все віддавало борги, залізаючи в кишеню майбутнім поколінням. Микола Романюк зумів зняти з Луцька кредитний зашморг. Допоміг у цьому досвід роботи у великому банку і особиста господарська жилка. Міський голова вирішив, зокрема, питання з троллейбусним депо, в якому мертвим вантажем стояли маршрутки — «п'ятнадцятки» та інший транспорт вартістю 19 мільйонів.

Справа 2 — Луцьк отримав кошти на модернізацію. Вперше за багато літ у бюджеті розвитку з'явилися гроші. Відкрилися амбулаторії і групи в дитячих садках. Лучани побачили роботи на дорогах, вулицях, прибудинкових

«**Переселенка з Луганська Олена Черенкова напередодні Дня Луцька у 2015-му освідчилася місту у коханні. Він для неї, як маленький Париж — вишуканий та комфортний.**»

територіях. Гроші на це надходили із двох джерел — від децентралізації та міжнародної співпраці. І якщо коштами від першого джерела могли похвалитися всі обласні центри, то друге було винятково заслугою міського голови. За час першої каденції Миколи Романюка Луцьк виграв 8 із 20 поданих міжнародних проєктів. Тільки у 2013–2014 роках ці гранти принесли місту 700 тисяч євро.

Справа 3 — Микола Ярославович розпочав революцію в комунальній сфері. Великою

проблемою для міста були застарілі мережі тепло- і водопостачання — 50% труб водоканалу зносилися. Їхня заміна коштувала б 100 мільйонів гривень. Виділити одночасно такі гроші з міського бюджету нереально, тому влада Луцька розпочала співпрацю з такими фінансовими інституціями, як Північна екологічна фінансова корпорація (НЕФКО), Світовий банк, Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР). Наприклад, із НЕФКО була підписана угода на 500 ти-

сяч євро. «Після капітального ремонту мереж Луцьк зможе спокійно жити 20–30 років, не потерпаючи від надзвичайних ситуацій у комунальному господарстві», — казав Микола Романюк.

Справа 4 — лучани стали незалежними від чиновників. Після відкриття Центру надання адміністративних послуг (ЦНАПу) людям не треба оббивати пороги бюрократичних кабінетів. Виробити паспорт, зареєструвати майно, земельну ділянку, взяти дозвіл чи довідку у ЦНАПі можна в найкоротший термін. Перед працівниками ставиться завдання надати послугу за 15 хвилин. А таких послуг у переліку Центру майже 300.

Справа 5 — транспорт. Мова йде про тролейбуси з логотипом «Луцьк електрик

транспорт». Міська влада закупила ці машини у польському Любліні за невеликі гроші. Вони не забруднюють атмосферу, часто ходять, дотримуються графіка. Проїзд у них вдвічі дешевший, ніж у маршрутці. Хто скаже, що в цьому немає нічого особливого, мабуть, давно не виїжджав за межі області. Бо у деяких регіонах уже забули, що тролейбуси взагалі існують. Там місцева влада віддала пасажирські перевезення приватникам, а вони обмежили рух до 9-ї години вечора. А в Луцьку електротранспорт ходить мало не до півночі.

Справа 6 — місто стало справді європейським. Відкриття зоопарку, реконструкція залізничного вокзалу, освітлені «зебри» пішохідних переходів, облаштовані зупинки, вимощені кольоровою бруківкою вулички — вся ця «Європа» з'явилася в Луцьку завдяки Миколі Романюку. А бути схожим на Захід — саме те, чого дуже хотіли наші громадяни. Щоправда, лучани за буденними клопатами часто не помічали, як мінялося місто. І тоді на допомогу приходили люди «з боку». Такі, як переселенка з Луганська Олена Черенкова, котра напередодні Дня Луцька у 2015-му освідчилася місту у коханні. Він для неї, як маленький Париж — вишуканий та комфортний.

Справа 7 — патріотизм. У найважчі моменти історії міська влада Луцька, яку уособлював Микола Романюк, була з народом. Коли розстрілювали Майдан, почалася війна на Сході, меря обласного центру робила все можливе, щоб підтримати патріотів та їхні родини. Він очолював делегації з Луцька, які возили допомогу у зону АТО, тримав зв'язок із сім'ями загиблих. Хоронили героїв — Микола Романюк був на всіх похоронах, за винятком одного — мав тоді закордонне відрядження. Три роки тому на Покрову, у День захисника України, у Гарзджі освятили мармурові постаменти 25 polegлим солдатам, встановлені з ініціативи міського голови. Та й пам'ятну дошку Небесній сотні і героям АТО у центрі Луцька відкрито також завдяки Миколі Романюку. ■

Цей День в історії

лютого

6

Найпівденніший храм світу — на українській антарктичній станції

6 лютого 1996 року британську антарктичну станцію «Фарадей» передали нашим полярникам, на її базі було створено українську станцію «Академік Вернадський»

Тарас СТЕПАНЮК

Антарктичну станцію «Фарадей» британці заснували на мисі Марина острова Галіндез за сім кілометрів від узбережжя Антарктичного півострова у 1953 році. У 1992-му всі станції перейшли Росії. Проте Україна заявила про необхідність відновити свою діяльність в Антарктиці. Того ж року наша країна приєдналася до Антарктичного договору (його підписали 45 держав, угода забороняє проводити на континенті військові заходи, добувати корисні копа-

лини (2041-го мораторій закінчиться), дозволено тільки наукову діяльність).

У 1993-му створено Центр антарктичних досліджень (нині — Український антарктичний центр). А вже через місяць Великобританія запропонувала передати «Фарадей» одній із держав, які не мають станцій на континенті. Наші фахівці ознайомилися з її роботою, і Британська антарктична служба вирішує передати станцію Україні.

21 листопада 1994 року фонд «Відродження» виділив 12 тисяч доларів на проєкт «Україна повертається в Ан-

тарктиду». Наприкінці того ж року група спеціалістів відбула на південний континент. У 1996-му «Фарадей» передали Україні, і на її основі створили станцію «Академік Вернадський».

Клімат у районі розташування навіть м'якший, ніж в Україні, бо навколо — океан. Влітку середня температура близько 0 градусів, а взимку не нижче 18. Хоча мінімальний показник термометра, зафіксований на станції, становив 47 градусів морозу. Близько 300 днів на рік над «Академіком Вернадським» іде сніг.

У березні 2011 року українці звели

Ось вона — каплиця святого рівноапостольного князя Володимира.

на станції каплицю святого рівноапостольного князя Володимира. Це найпівденніша культова споруда у світі. В Антарктиді є ще російська церква Святої Трійці на станції «Беллінсгаузен» та болгарська капличка святого Іоана Рильського на станції «Святий Климент Охридський». ■

ДРУГЕ ЖИТТЯ СТАРИХ МЕБЛІВ

Як правило, вони зроблені добротно, тому їх можна підправити і меблі ще довго послужать. Треба просто зачистити всі поверхні і покрити новим шаром фарби або лаку. Але краще застосувати яку-небудь техніку декорування — наприклад, розпис фарбами, декупаж, використання трафаретів або мозаїки

У процесі оновлення можуть стати в нагоді такі інструменти та матеріали: шліфувальний папір різної зернистості; шліфувальна машинка; клей для дерева; лаки і фарби для дерева; спеціальна шпателька для дерева; морилка; скипидар; розчинники.

Для початку треба оцінити загальний стан меблів, а саме: чи немає пошкоджень від шкідників (отворів від жуків-дереводів, наприклад), стан фурнітури, чи немає розхитаних і відгвинчених деталей. Якщо в столі є ящики або висувні полиці, то необхідно перевірити їх і за необхідності замінити на нові. Тоді зняти всі виступаючі і декоративні елементи, які можуть заважати ремонту. Якщо поверхня покрита фарбою, її треба видалити спеціальними розчинниками або наждачним папером. Особливо ретельно необхідно зачистити поверхню, яка покрита лаком, — на неї погано лягають будь-які фарби.

Коли є помітні дефекти у вигляді виймок і сколів, то їх треба заповнити спеціальною шпателькою для дерева. Можна також скористатися саморобною сумішшю з меблевого лаку і дрібнозернистих часток деревини. Нею наповнюють виймки і відколи та залишають до повного висихання. Потім це місце зашкурюють і покривають меблевим лаком.

Якщо збереглася красива структура деревини і дефекти вдалося приховати, то можна нанести на меблі шар морилки, яка підкреслить структуру деревних волокон, а потім — декілька шарів лаку. При помітних дефектах краще пофарбувати або використовувати один із численних прийомів декорування.

Дику картоплю Чако, яка росте в аргентинських саванах, не їдять колорадські жуки, а сердцялиста бульба з Мексики стійка до фітофтори.

Господарські секрети

Додаток ети «Волинь-нова» № 3 (32)

Світ захоплень

Птахи ходять один до одного в гості.

Микола Музичук: «У павича до осені буде розкішний хвіст».

ЕКЗОТИЧНА ПТАХОФЕРМА ДИРЕКТОРА ЦЕНТРУ ЗАЙНЯТОСТІ

Ківерчанин Микола Музичук має цілу колекцію рідкісних порід пернатих

Серед його домашнього птаства тільки голубів різних порід — два десятки. Окрім цього, ще є фазани, індійські павичі, мускусні качки, кури пухові та китайські кохінхіни. Очільник Ківерцівського центру зайнятості Микола Музичук опікується не лише безробітними волинянами, але й незвичайними птахами. Ми побували в нього в гостях і на власні очі побачили, як живеться екзотам на Волині

Дружно живуть у господарстві фазани та голуби.

« У птахівників найбільша проблема — кваліфікована ветеринарна допомога. Немає фахівців. У Ківерцях знають, як лікувати свиней, корів та коней. У Луцьку спеціалісти займаються котами й собаками, а птахами нема кому. »

Кость ГАРБАРЧУК

Пан Микола зустрічає нас у дворі й розпочинає екскурсію своїм «пташиним царством»: — Вирощую індиків англійської породи. Така птиця добре росте, може набрати до 30 кілограмів, — розповідає господар. — Також тримаю мускусних качок. Вони дуже невибагливі, достатньо зілля кинути чи трави. Їм не треба ніякої водойми, а найголовніше, що не кричать, навіть коли голодні.

За його словами, у світі є чимало порід курей. Він уже також мав різних. Зараз зимують у нього кури пухові, білі, як м'ячики, та китайські кохінхіни. Планує розвести німецьку породу доміант. Мають привезти пару цих домашніх птахів. Така курка дуже плодотворна й несе 270 яєць на рік.

Далі прямують до клітки з голубами, і господар показує нам таку рідкісну породу, як якобінець. За його словами, якимось чином на виставку у Львів, то до нього потім у Ківерці приїхали люди, котрі зацікавилися ними, й умовили продати. У сусідньому вольтері живуть поштові спортивні голуби. — Вони мають неймовірну пам'ять

та добру орієнтацію в просторі. Їх випускав у Львові, а через кілька годин вони повернулися додому, — розповідає Микола Євгенійович. — Спробував і на більшій відстані. З Києва відправив 8 голубів, то в Ківерці прилетіло троє. У дорозі різне буває. До мене також прибився один птах. У того голуба на одній лапці кільце з Франції, а на другій — з Румунії.

У наступному вольтері поселилися фазани, причому всі різні: мисливські, срібні та золоті. А зверху красуються голуби, які називаються англійські дутіші.

Хазяїн говорить, що любов до них у нього ще з дитинства, передалася від

діда та батька. Тепер свої практичні знання пан Микола має кому передати. Перший помічник на птахофермі — восьмилітній онук Денис, який живе неподалік, але кожного дня приходить допомагати дідусяві.

— Такі голуби називаються кучеряві, вони надзвичайно рідкісні, — продовжує Микола Євгенійович нашу екскурсію й показує біло-коричневі красунів. — Мені парочку навіть з АТО привіз й подарував наш воїн-ківерчанин. Розповідав, що знайшов їх на руїнах. Так птахи з Донбасу стали «волинянами».

Далі — вольтер, у якому красуються індійські павичі. Щоправда, розкішного хвоста ми не змогли побачити, бо

самець на осінь пір'я втрачає, а з весни починає рости нове. Й так кожного року.

Уже на закінчення пізнавальної екскурсії господар демонструє ще один цікавий екземпляр: — У мене в котельні живе білий павич. Таких немає навіть у зоопарку. Від оцих моїх яскравих індійських птахів народився альбінос. Я читав в інтернеті, що це буває вкрай рідко. Не знаю, що з нього буде, але росте.

Якихось особливих секретів в утриманні екзотичних пернатих у пана Миколи немає. Треба за дві години, щоби погодувати все «пташине царство», яке за день з'їдає відро зерна, окрім цього, ще додає кукурудзу та овес. Але головне — асортимент, наголошує він. Тому щойно весною з'являються перша кропива та молочай, вони їх залюбки їдять. Свіжа зелень для птахів — найкращі вітаміни. І обов'язково має бути в раціоні домашній сир, адже це природний кальцій. Тоді молодячок виросте міцним та здоровим.

— Коли став їздити на виставки, і познайомився з такими самими ентузіастами, як і я. Хочу акцентувати увагу, що у птахівників найбільша проблема — кваліфікована ветеринарна допомога. Немає фахівців. У Ківерцях знають, як лікувати свиней, корів та коней. У Луцьку спеціалісти займаються котами й собаками, а птахами нема кому. Скільки в мене пропало фазанів та інших рідкісних порід. Вісім років тому в Тернополі зустрівся з волинянином, професійним ветеринаром Ігорем Сосовським із Рожища. З тих пір стали спілкуватися. Коли якась біда з моїми птичками, то звертаюся до нього.

Микола Музичук уже давно виношує ідею створити асоціацію птахівників Волині. Йому навіть пропонують її очолити. Але він не береться, бо з ранку й до вечора на роботі — на державній службі. А потрібна людина, яка б мала вільний час та бажання.

— У Тернополі, Рівному та Львові є такі громадські організації, вони проводять виставки та ярмарки, ми до них їздимо щось купити чи обміняти, поділитися досвідом, — бідається пан Микола. — А волинські ентузіасти зустрічаються у першу неділю кожного місяця в Ковелі, бо це географічний центр області. Але то стихійне зібрання. Тому через газету «Волинь-нова» хочу звернутися до колег-птахівників із пропозицією створити власну організацію. Чому б не об'єднати наші зусилля? ■

Хазяїну на замітку

СКІЛЬКИ РАЗІВ НА ДЕНЬ ГОДУВАТИ КОНЯ?

При складанні кормового раціону і розпорядку необхідно враховувати, що шлунок тварини невеликий — лише 9—25 літрів (для порівняння: у корови об'єм шлунка — до 200 літрів, у вівці — 13—25). Довжина кишечника у коня становить 30 метрів, у корови — 56, у вівці — 32 метри. Тому огир не може з'їсти великої кількості корму за один раз

Добовий раціон рекомендують згодувати частинами: концентрований корм — двічі або тричі, а сіно, соломку чи траву — 4—5 разів на добу. Надмірно мало корму за обсягом, хоча і достатньо за поживністю, викликає почуття голоду. Це одна з причин поганих звичок вороного: наприклад обгризання країв годівниці.

Під час роботи кров у тварин відтікає від травних органів, виділення шлункового і кишкового соків майже припиняється. Якщо одразу після праці коня нагодувати вівсом або іншими концентратами, то з'їдени через нестачу шлункового соку починає бродити і виділяти газ, що веде до нетравлення і сильних колік. ■

РЕКЛАМА

Спробуйте і ви

Арахіс може рости й на Волині

На присадибній ділянці, поряд із традиційними культурами, кожного року випробовую нові, не властиві нашому регіону. Вирощую арахіс і не може ним натішитись. По-перше, це дуже врожайна рослина (на одній виростає 25—40 бобів, а в кожному по 1—3 горішки (рідше 4—5). По-друге, не складна у догляді. Її не пошкоджують ні хвороби, ні шкідники. Отже, немає потреби обробляти отрутохімікатами, а значить, отримуємо органічний продукт. Проте, горішки смачні і корисні

Лариса ГОНЧАР

Вони містять мікроелементи — магній, калій, фосфор, залізо, цинк. Арахіс дуже поживний: 100 г горішків мають 552 ккал, а сушені — 611. Через це він дуже популярний серед прихильників вегетаріанського способу харчування, бо білки і жири, які у ньому присутні, можуть реально поповнити запаси організму.

Висаджування арахісу справа не важка, але досить копітка, вимагає прополювання, розпушування, підгортання і невеликого поливу перед ним. Це — теплолюбна рослина, тому висаджують її тоді, як мине загроза заморозків і ґрунт на глибині 10 см прогріється до 12—15 градусів. Орієнтовно це 25 квітня — 9 травня, тобто це час, коли садять квасолу, кукурудзу, сіють огірки. Добрий під час культуру має вношу, тільки весни приорию гній, а весною культивуємо ділянку, вирівнюю граблями і формуємо рядки з мікрядями у 60 см. У рядку через 15 см роблю ямки глибиною 5—7 см, в які кладу по 2 горішки, хоча дехто садить по одному.

Через 12—14 днів з'являються сходи, а через 25—30 рослина починає цвісти. Квітки непоказні, жовтого кольору, цвітуть тільки один день. Після запліднення утворюється зав'язь — голкоподібний орган, який називається гінофор, і квітконіжка починає опускатися до землі. Це найважливіший період у вирощуван-

ні арахісу. У цей час грядку треба полити і рослини підгорнути, щоб гінофори та квітки опинилися під землею, де і формуються земляні горішки.

Кущі продовжують цвісти, і днів через 10—12 роблять друге підгортання, а потім — третє. Їх потрібно не менше трьох. А робиться це для того, щоб збільшити врожайність. Якщо арахіс не підгортати, то теж буде врожай, але дуже мізерний, бо досягти ґрунту і зануритися в нього зможуть тільки квітки в нижній частині рослини, а решта — ні. Підгортання слід закінчити до серпня, тому що боби, які будуть зав'язуватися, вже не встигнуть вирітати.

Пристають до збирання арахісу тоді, коли листя починає жовтіти, а рослина всихати. Кущі я акуратно підкопую лопатою або вилами і залишаю на городі на 5—7 днів, залежно від погоди, і тільки після цього обриваю боби і досушую під навісом або на горіщі. Важливий момент: не можна, щоб під час досушування боби потрапили під дощ, бо проростуть. Також не слід їх викопувати дощовою погодою. Я вирощую два сорти: Валенсія (ранній) і Ява (пізній). Валенсія починаю копати в середині вересня, а Яву — на початку жовтня. Зберігають його у бобах, а перед споживанням ч продажем вилушують.

Переконливо раджу читачам газети відвести під цю культуру хоча б маленький грядку на своєму городі, приділити трішки уваги, і вона віддасть вам рясний урожай. ■

У Джорджа Буша, 43-го президента США, є корова Офелія.

НАСІННЯ ЗАКОРДОННИХ ТА ВІТЧИЗНЯНИХ ВИРОБНИКІВ

AGRO MAJSTER

М. Луцьк, вул. Ковельська, 66, тел.: (0332) 774317, 0953346448, 0679016885.
 м. Ковель, б-р. Лесі Українки, 31, тел.: (0335) 250613, 0953370399, 067901886.
 смт Іванівці, вул. 8-го Березня, 4, тел.: (0337) 221773, 0953348125, 0679016894.
 м. Горохів, вул. Луцька, 3, тел.: (0337) 922279, 0953348124, 0679016878.
 м. Нововолинськ, б-р. Шевченка, 43, тел.: 0953346459, 0679016871.

ОПТИВІ ПРОДАЖІ, СКЛАД: м. Луцьк, вул. Ранкова, 26-а, тел.: (0332) 769091, 0509548805, 0677158211.
 e-mail: agro_majster@ukr.net

ПРОДАЖ • ГАРАНТІЯ • СЕРВІС • ДОСТАВКА

- міні-трактори
- сільгосптехніка
- запчастини (магазин)
- доїльні апарати

www.мінітрактор.укр
 м. Луцьк, вул. Глушець, 55А
 тел.: (0332) 24-20-04, 068-989-44-92, 066-150-89-10, 068-005-44-46 (магазин запчастин)

РЕКЛАМА

ГУРТІВНА АГРОТЕХНІКА

НОВІ **МІНІ-ТРАКТОРИ**

«Сінтай», «Джинма», «Фотон», «Донгфенг», ДТЗ (виробництва Японії, Китаю, Кореї)

ЕЛЕКТРО-, МОТОТЕХНІКА

МОТОБЛОКИ «Зірка», «Зубр», «Білорусь», «Моторсіч»

12-80 К.С.
 5-15 К.С.

Гарантія запасних частин, навісне обладнання, доставка.

Доступні ціни Великий вибір

КРЕДИТ БЕЗ ДОВІДКИ ПРО ДОХОДИ НА 2 РОКИ з можливістю відшкодування відсотків

м. Луцьк, вул. Мамсурова, 21 (р-н цукрового заводу), маршрут №4 та 9а
 Тел.: (0332) 769-732, (099) 252-10-66
 www.agrotehnika.info

■ Редакційний щоденник

А ДАВАЙТЕ ЇХ УСІХ ВІДПРАВИМО В КОСМОС

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу місцевого самоврядування і сільського життя газети «Волинь-нова» Кость ГАРБАРЧУК

...ЩОДЕННОЮ ПРАЦЕЮ ДВІРНИКІВ, КОТРА НІКОЛИ НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

Зі студентських років найбільше не люблю нічні снігопади. Я їх просто ненавиджу. Вранці прокидаєшся, а надворі — як у тій дитячій пісеньці, «ой снігу-снігу білого насипала зима...» Біжиш на перший рейс 38-го автобуса, який прямував зі студмістечка, що на вулиці Ломоносова в Києві, до головного корпусу університету на Володимирській. Це зараз там прокладено гілку метро, а тоді, у середині 1980-х, доводилося в центр столиці добиратися автобусом, завжди переповненим. Популярною була приказка: головне — влізти у 38-й, а до університету він якось доведе.

Нині мені здається, найбільше снігу випадало саме у ті роки, коли я вчився й одночасно працював. Його стільки намігало, що не вистачало часу й сил, щоби прибрати. Добре знаю й розумію вислів: працювати до сьомого поту, аби встигнути на першу пару. У моїй трудовій книжці з-поміж багатьох записів є такий, яким я особливо пишаюся: «Прийнято дворником головного учебного корпуса КГУ». Якщо його розшифрувати, то довелось мені підмітати листя біля червоного корпусу Київського університету та чистити сніг біля ректорату.

На ті часи це була просто ідеальна робота для студента. Працюєш зранку, а ввечері учишся. Хоча часом доводилося й вечорами добряче потрудитися. Не раз, бувало, взимку сидиш на парі та зиркаєш у вікно. Тільки не краєвидами

словом згадати старшого колегу.

Саме зі студентських років з великою шаною ставлюся до роботи дворників, яка ніколи не закінчується. Адже завдяки їхній щоденній, майже невидимій широкому загалу, праці

«Давно вже розумію, що ми для можновладців навіть не електорат, а якась чернь чи бидло, про котрих згадують лише тоді, коли приходить час їх обирати. Закликають іти дружно на вибори, як стадо баранів.»

любуюсь, а з тривогою видивляюся, чи не насипало снігу ще більше, ніж було вранці. У роботі дворника буває дві погані пори року: осінь — коли найбільше дошкуляли листопади, і зима — тоді діставали снігопади. Це як в старому анекдоті про вчителя: добра робота й непогано платять, якби ще в школі не було дітей.

Влаштуватися тоді десь дворником було непросто — тільки «по блату». Допомагала особиста протекція твого попередника, студента-старшокурсника, який звільнявся. Це майже як прийом у партію, коли потрібна рекомендація й кандидатський стаж. Мене привів на своє місце випускник нашого факультету Юрій Тарнакоп, хотів би добрим

ми не порпаємося у смітті і не потопіємо у снігу.

...ГАЗЕТАМИ, ЯКІ ДІСТАВАЛИ «ПО БЛАТУ»

Підвищена стипендія плюс зарплата — і виходила непогана, як на той час, сума — 45+75=120 карбованців для студента-холостяка. Приблизно стільки отримували інженери у Радянському Союзі. Завдяки цій роботі я мав ще одну суттєву перевагу, надзвичайно важливу на той цікавий і спраглий на інформацію час. Біля ректорату на «моїй» території стояв газетний кіоск із написом «Союзпечать». Близько 7-ї години ранку туди привозили свіжу пресу. Оскільки більшість радянських друкованих видань були пар-

тійним ідеологічним рупором, то в роки горбачовської перебудови настав зоряний час газети «Комсомольская правда» та журналу «Огонек». Серед київської преси саме ставали популярними «Молодь України» та «Літературна Україна». Але найбільшою цінністю вважався журнал «Всесвіт», який у 1980-ті друкував першокласні твори зарубіжних авторів у професійних перекладах наших корифеїв художнього слова ще раніше за московську «Иностранную литературу». Знайома кіоскерка знову ж таки — «по блату» — залишала мені найцікавіші видання, які коштували тоді копійки. Ми з азартом читали їх усім курсом...

...МОДОЮ НА РОБОТУ В ПОЛЬЩІ, ЯК КОЛИСЬ У ПОРТУГАЛІЇ

Нещодавно, перебуваючи у відраженні в одному невеличкому селі, був здивований, дізнавшись, що чимало місцевих жінок подалися на роботу в Польщу. Тільки не на традиційні для волинян сезонні заробітки, коли їдуть збирати урожай полуниці чи смородини, а постійно працюють на заводах і фабриках. Як відомо, самі поляки також мігрують у багатші країни. Нині їх найбільше у Великобританії та Німеччині. Тому на ринку праці сусідньої держави утворився вакуум, який успішно заповнюють уже кілька років українські жінки й чоловіки.

Як мені розповіли знайомі залізничники, нині на сталевих магістралях Польщі працюють цілі бригади наших фахівців. Це спеціалісти, яких не потрібно навчати. Роботу виконують таку ж, як в Україні, тільки отримують утричі більше. Йде закономірний процес відтоку кваліфікованих робітників, який переживає раніше від нас країни Європи.

Коли в пошуковому інтернет-віконці набрати слово «робота», то воно чомусь найперше видає сотні пропозицій «Робота в Польщі». Уважно перечитав, скажу відверто, є досить непогані. Тепер думаю, чи не податися мені до сусідів? Тим паче, що досвід арбайтера маю. У 2001-му їздив на заробітки в Португалію й працював нелегалом на будівництві у невеличкому містечку Санта-Марта на кордоні з Іспанією. Це була ціла епопея, розпочинаючи з туристичної шенгенської візи, яка тоді коштувала 350 доларів, й до працевлаштування через землячків-посередників, котрі здерли по

400 «зелених» з кожного. Але що зробиш — мусово було платити, щоби віддати позичену на цю авантюру тисячу баксів. Тоді з мільйон наших співвітчизників подалися за 5 тисяч кілометрів у далеку південну країну на Піренеях, яка готувалася до чемпіонату Європи-2004. Роботи у Португалії вистачало всім, бо багато її громадян працювали у Франції та Бельгії, адже там більше платили. Тому українці разом із бідними бразильцями будували автостради й стадіони, готелі й кемпінги. А платили арбайтерам 500—700 євро. Непогана як на той час зарплата. І не лише на той.

Найпопулярнішим серед українських роботаг був простий тост: «Щоб нашим дітям не довелося їздити на заробітки!»

З тих пір минуло 17 літ. В Україні відбулося дві революції, а при владі чомусь знову злодії й бариги — на всіх рівнях. Тому наш арбайтерський тост і досі актуальний. Підросло нове покоління, яке збирається їхати з країни, дехто на заробітки, але значна частина — назавжди. Бо не бачить перспективи та надії. І не вірить у брехливі обіцянки «Жити по-новому!», якщо хтось їх ще пам'ятає.

Хіба вас здивувало оте втаємничене перебування Петра Порошенка десь там на екзотичних островах? Мене зовсім не збентежило, бо давно вже розумію, що ми для можновладців навіть не електорат, а якась чернь чи бидло, про котрих згадують лише тоді, коли приходить час їх обирати. Закликають іти дружно на вибори, як стадо баранів.

Тому не розумію той медіа-ажіотаж, який здійснюється, коли один волинський «космонавт» гучно й помпезно відсвяткував свій ювілей. Що в цьому поганого? Степан Івахів — багатий чоловік, може собі дозволити, і не лише у Трускавці. Лише смішно було дивитися, коли такого серйозного чоловіка, «як лоха, розвели на гроші» дотепні гумористи-шоумени.

Але, думаю, він настільки платоспроможний, що міг би всіх своїх гостей завезти на Мальдіви й там відзначити. А для наївного електорату він відкриє кілька дитячих майданчиків — і знову за нього проголосують.

Тому залишається єдиний вихід для українців — щоби від злиденного життя не їхати на роботу в Польщу, давайте усіх наших можновладців відправимо в космос. ■

■ Адреса біди

Хлопця може врятувати тільки пересадка серця

Колектив ЗОШ I–II ступенів села В'язівне Любешівського району просить допомоги у лікуванні учня цього навчального закладу Назара Балика, якому українська медицина зарадити нічим не може

Упродовж кількох останніх місяців стан хворого постійно погіршується. У Київському науково-практичному медичному центрі дитячої кардіології та кардіохірургії,

де Назар стоїть на обліку з 2014 року, нема можливості витягнути його з лап недуги. Діагноз хлопця: дилатативна кардіоміопатія, некомпактний міокард лівого шлуночка, виражена тристулкова недостатність, початкова легенева гіпертензія, ексудативний перикардит. NІНА III. СН II Б ст.

Зараз самопочуття Назара настільки погане, що він змушений навчатись індивідуально. Інтенсивна терапія не дає ефекту. Вердикт лікарів: пацієнту необхідна трансплантація

серця. Її можуть провести у клініках Білорусі або Індії. Орієнтовна вартість — 100 тисяч доларів.

Таких коштів у мами Наталії Балік, яка сама виховує єдиного сина, нема. Розраховувати на державну допомогу не може, адже їй пояснили, що у черзі на фінансування лікування за кордоном стоять пацієнти ще з 2016 року. Не вистачить на операцію і тих коштів, якими допомагають друзі, знайомі, небайдужі люди. Тому звертаємося до всіх, хто багатий на ми-

лосердя: підтримайте Назара і його маму в біді!

Реквізити безготівкового поповнення платіжних карток:

Отримувач: ПриватБанк
Назва банку: ПриватБанк

Номер рахунку:
29244825509100

МФО: 305299

ОКПО: 14360570

Призначення платежу:
допомога Балику Назару.

Для поповнення на карту
№5168742606452385

(на ім'я Наталії Іванівни Балік).
Контактний телефон мами Наталії Балік — 099 36 72 927. ■

■ Ті, що тримають небо

«ЯКЕ ЦЕ ЩАСТЯ, КОЛИ ВІДЧУЛИ ТВОЮ ДУШУ...»

Найчастіше вірші присвячують жінкам. А лучанин Василь Голюк (на фото) залюбки дарує їх друзям і навіть сусідові Василеві Рижуку, відомому на Волині і за її межами скульптору-квітнику.

Евгенія СОМОВА

ЙОГО РЯДКИ ПІСНЯМИ ПІШЛИ У ЛЮДИ

Певне тому, що такий же невинуватий романтик і естет, а може тому, що побачив у ньому споріднену душу. Сам же автор пояснює:

— У відомій пісні композитора Раймонда Паулса йдеться про мільйон троянд, які подарував коханій художник. А Василь Рижук дарує нам усім океани чорнобривців. І квітнуть вони до морозів по всій Україні, бо ж роздає насіння мішками й мешканцям інших областей. Посіяв їх і біля 26-ї школи, поблизу якої ми живемо. Щороку навесні він відкладає стек і береться за лопату. Буває, вранці влітку вийду на шкільний стадіон розім'ятися, зробити зарядку, а Василь уже поливає, сапає квіти. Як не захоплюватися ним, його безкорисливістю?!

Думки, нав'язні побаченням, Василь Савонович виклав у вірші, який увійшов до його четвертої збірки поезій «Срібна ріка» (вона побачила світ у вересні минулого року) і назвав «Василеві чорнобривці».

*Світанкові срібні роси,
мов кришталь, на сонці сяють.
Скоро осінь, скоро осінь —
чорнобривці не згасають.
Коли віхоли січневі
сонне місто огортають,
сняться квіти Василеві,
до весни в душі палають.*

Поетичні рядки мелодійні, проникливі і, здається, просяться покласти їх на музику. Згідно із задумом автора, вони такі мають стати піснею.

— Коли писав, чув музику, — усміхається.

Тексти Василя Голюка місцеві композитори охоче перетворюють на пісні. А вже більшість з них легкі й ліричні, такі собі настроєві акварелі. Взяти хоча б поезію «Старенькій матері не спиться».

*Осінній вітер у кронах злиться,
багрянцем двір за ніч встеля.
Старенькій матері не спиться,
з дітьми до ранку розмовля.
Сказати хочеться багато,
що на кутку одним-одна.
Світанок проситься до хати,
рідненькій небо відчиня.*

Автор співпрацює з волинським композитором Геннадієм Гусенцевим. Тісна дружба поєднує його зі Світланою Кресак, яка не тільки займається аранжуванням його пісень, а й дає їм крила і свій голос. Чудово звучать у її виконанні «Хризантемний вальс», «Осінні скрипки», «Ранній снігопад», «Сизокрили журавлі»...

Пан Василь зізнається, що вірші з-під його пера виходять спонтанно, легко і невимушено, бо це говорить його душа. Вдалий образ може з'явитися в будь-яку пору і будь-де. Тож не розлучається із записником, щоб встигнути зафіксувати надиктовані йому зверху рядки. До

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

«Чоловік не вважає себе поетом — просто людиною, котра пише вірші, тож не намагається популяризувати їх, організовуючи презентації своїх збірок. Сподівається, що самі знайдуть шлях до читача.»

речі, автор ніколи не править написане, бо кожна строфа, перш ніж лягти на папір, відшліфована у пам'яті.

2017 рік був урожайним для Василя Голюка. Він видав дві поетичні збірки — «З надією» і «Срібна ріка». Із вдячністю згадує своїх спонсорів, завдяки яким книги побачили світ. Зокрема, однокурсника, депутата облради Анатолія Грищюка, однокурсницю, виконавчого директора фонду «Чорнобиль — дітям» Надію Заставну, народного депутата України Ірину Констанкевич.

ПЕРШУ ПОЕЗИЮ ПРИСВЯТИВ ОДНОКЛАСНИЦІ

Віршувати пан Василь почав у юності.

— Учителька Журавчівської середньої школи, в якій навчався, Марія Михайлівна Качковська дала завдання скласти вірш, — розповідає. — Я старався, щоб було гарно, образно, і таких метафор напридумував, що зараз соромно. Педагог окремі підкреслила, але сказала, що загалом сподобалося. Попросила мене прочитати написане.

А вже коли був у десятому класі, з його творчістю мали змогу ознайомитися читачі ківерцівської районної газети, яка опублікувала вірш «Незабудка», присвячений однокласниці, в котру закохався. За це хлопчина отримав гонорар — 1 карбованець 40 копійок. На той час — то чималі гроші. На них можна було купити солодоців, але Василько знав, як вони тяжко заробляють у селі, тож утримався від спокуси, віддав їх мамі. Той перший гонорар підняв творчий дух юнака, вселив упевненість, що може писати.

Спонукали його до віршування і педагоги тодішнього Луцького педінституту, куди вступив на філологічний факультет.

— У студентські роки я входив до редколегії інститутської газети і відвідував літературний гурток, де вчилися писати вірші, — розповідає співрозмовник. — Мене всі чомусь порівнювали із Сосюрою. А я хотів бути самим собою. Дуже боявся чужого впливу. Захоплювався Василем Симоненком, молодим і талановитим поетом, який рано пішов із життя. Але боявся, щоб його образи, які мені подобалися, не перекочували до моєї поезії, бо це вже буде не моє.

Великий шанувальник художнього слова і рідної мови, яку тривалий час викладав учням Домашівської восьмирічної школи, що в Ківерцівському районі, Луцького ПТУ № 2, а згодом — студентам Лесинового вишу, Василь Савонович вимогливий не лише до власних текстів, а й до чужих. Працюючи на посаді провідного редактора інформаційно-видавничого центру СНУ, він не раз редагував наукові монографії. Сердився, коли бачив, що автор написав абияк, допустив неточності, стилістичні огріхи. Тож сидів і, не шкодуючи власного часу, доопрацьовував їх.

— Я трудолюб і педант, — мовить. — Люблю, щоб усе виконувалося якнайкраще. Якщо вже взявся за діло, то доведу його до кінця, зроблю на совість.

...Василь Савонович має вразливу душу дитини, відкрити для всіх. Він не з тих, хто йде до мети через голови інших, надзвичайно скромний і не прагне слави. Чоловік не вважає себе поетом — просто людиною, котра пише вірші, тож не намагається популяризувати їх, організовуючи презентації своїх збірок. Сподівається, що самі знайдуть шлях до читача. І радіє, коли хтось співає або береться за аранжування текстів. Адже це означає, що людина відчула його душу. ■

■ Наші люди в Голлівуді

Уродженка Волині — найкращий генеральний менеджер готелів у Чикаго

Прилетівши у Сполучені Штати Америки, Людмила Червона ледве говорила англійською. Та наполегливою працею вже за деякий час знайшла престижну роботу, здобувши повагу серед роботодавців та колег. Саме завдяки їхнім позитивним відгукам українка отримала почесне звання в галузі готельного бізнесу

Ірина ПАСІЧНИК

У 1999-му дівчина з Рівного виграла «зелену карту» і вирушила до США. На той час Людмила Червона стала аспірантом Київського торговельно-економічного університету після магістратури. У виші українка вивчала французьку та німецьку мови, тож англійською володіла слабенько і лише почала студіювати її з репетитором.

Оселилася у передмісті Чикаго (штат Іллінойс). Спершу влаштувалася на роботу в магазин — складала продукти харчування покупців у целофанові пакети. Через рік перейшла у готельний бізнес. Спочатку працювала в готелі «Hilton», у відділі продажів. Останні чотири роки — у «Chicago Essex Inn» на посаді генерального менеджера. Це середнього рівня готель, розташований недалеко від озера Мічиган, що видніється з вікон. Тут для туристів Чикаго створюють комфортні умови 60 працівників, роботу яких організовує Людмила Червона.

«Вона не лише найкращий генеральний менеджер одного з найбільших ринків Америки, а й один із найкращих експертів з управління прибутками у своїй галузі.»

Днями Асоціація продажів та маркетингу у готельному бізнесі, яка має понад 7 тисяч членів у 35 країнах світу, визнала нашу землячку найкращим менеджером у сфері надання житла в Іллінойсі. Організація об'єднує понад 300 членів. Це — готелі, ресторани, оператори турів та інші бізнесові структури, які надають послуги у сфері гостинності.

Одна з організаторів конкурсу, Тіффані Браун, пояснює, що переможці обирали самі члени асоціації. Людмила Червона отримала велику кількість позитивних відгуків від колег, завдяки чому і стала лідером, повідомив «Голос Америки». Нагорода була вручена в одному з готелів міста.

«Ми дуже пишаємося, що пані Червона здобула першість», — сказав старший віце-президент мережі «Oxford Hotels and Resorts» Джордж Джордан. — Вона не лише найкращий генеральний менеджер одного з найбільших ринків Америки, а й один із найкращих експертів з управління прибутками у своїй галузі». За його словами, нещодавно українка отримала підвищення — перейшла на посаду генерального менеджера по регіону, тож під її керівництвом буде ще один готель мережі.

Сама ж Людмила Червона радіє визнанню та намагається передавати свої вміння і навички іншим, викладаючи предмет «управління прибутками» у місцевому коледжі. ■

Людмила Червона: «Сумлінна праця дає плоди».

■ Репортаж із глибинки

Завідувачка ФАПУ Олена Кропива і молодша медсестра Віра Фіщук.

Роман Казмірчук: «Ремесло не складне — аби захотів, то освоїш».

У БОРЩІВЦІ ВМІЮТЬ НЕ ЛИШЕ СМАЧНИЙ БОРЩ ВАРИТИ

126 чоловік — така кількість населення у цьому маленькому селі, що у Ковельському районі. Тут усього 38 хат, у яких, як мовиться, є жива душа, а 20 уже стоять пустою — хтось помер, інший покинув рідне місце як неперспективне. Ми зустрілися з тими, хто зберіг і береже свою малу батьківщину, — з людьми хазяйновитими, добрими і щирими

Катерина ЗУБЧУК

«ПЕРЕЖИВАЮТЬ ЛЮДИ, ЩОБ МЕДИЧНА РЕФОРМА «НЕ З'ІЛА» НАШ ФЕЛЬДШЕРСЬКО-АКУШЕРСЬКИЙ ПУНКТ»

Почувши, що ми хочемо побувати у Борщівці, виконувач обов'язків старости Голобської селищної ради Віталій Мартинець каже:

— Це найменше і найвіддаленіше із 6 сіл колишньої Поповичівської сільської ради, яку я очолював (вона увійшла до Голобського об'єднання територіальних громад). Хоча, якщо про побутові умови говорити, то тут і газ є. Тим часом і більші наші населені пункти — Свидники, Малий Порськ — не газифіковані. Правда, при нинішніх цінах на це паливо люди все частіше надають перевагу дровам, брикету. Донедавна у Борщівці була початкова школа. З вересня 2013 року роботу її призупинено. Тож приміщення — просторе, гарне, відкрите у 1999-му — стоїть без діла.

Коли школу не закрили, а «призупинили», то, напевно, є надія, що вона з часом знову запрацює. З приводу цього Віталій Анастасійович висловився так:

— Стверджувати це не берусь, оскільки поки що перспективи на кращу демографічну ситуацію не видно. Зараз у селі лише одна дитина віком до року, четверо — до

шести літ. Дев'ять хлопчиків і дівчаток шкільного віку доїжджають на уроки у навчальний заклад Великого Порська.

А в тому просторому і гарному приміщенні, де була початкова школа, лише дві кімнати, як мовиться, при ділі. Тут працює фельдшерсько-акушерський пункт. Його завідувачка Олена Кропива — місцева. Свого часу закінчила Ковельський медичний коледж і повернулася на роботу в рідну Борщівку. Мова зайшла про реформу в галузі охорони здоров'я — що чекають від неї в селі? Наша співбесідниця сказала:

— Хочеться сподіватися на краще. Але знаю, що пла-

«**І вже перше наше враження таке: Борщівка — село віддалене, але воно не забуте, як кажуть, Богом і людьми. З 1998 року тут є і храм — спільними зусиллями громада збудувала.**

нується скорочення. Надіюся, нас це не торкнеться. Люди переживають, щоб медична реформа «не з'їла» нашого ФАПУ, який їм дуже потрібний, бо ж добре, як на місці можна отримати допомогу. Ось і сьогодні була у найстарішої жительки — 87-річної Анастасії Козачук. Вона сама заходить тиск поміряти, якісь ліки купити. Але у зв'язку з погодними

Борщ по-борщівському.

Анатолій Кривальчук воював в Афганістані, а його син захищав цілісність України в зоні АТО.

умовами (якраз були морозні дні. — Авт.) не ризикує з хати виходити, бо дорога слизька. Тож попросила через людей, щоб я заглянула до неї. Є у нас аптечний пункт. Співпрацюємо з Ковельським медичним територіальним об'єднанням — під реалізацію беремо найнеобхідніші препарати.

Виконувач обов'язків старости Віталій Мартинець думає, як використати сповна приміщення школи.

— Може, візьмемося за розвиток зеленого туризму, — каже він. — Село ж гарне, поряд — Стохід. Сюди міські люди

(з Луцька, Ковеля) могли б приїжджати на відпочинок. Є де порибалити, гриби, ягоди позбирати. Ще один варіант — розмістити тут і клуб, який поки що у старенькому приміщенні.

І вже перше наше враження таке: Борщівка — село віддалене, але воно не забуте, як кажуть, Богом і людьми. З 1998 року тут є і храм — спільними зусиллями громада збудува-

ла. І тепер кожну другу неділю правиться служба (отець Анатолій має ще приходи у Великому Порську та Жмудчі).

«А МИ ЗВИКЛИ УЖЕ, ТО НАМ ТУТ ДОБРЕ ЖИВЕТЬСЯ»

У селі привернули увагу приміщення колишніх ферм. Роман Казмірчук, в оселю якого ми завітали, при згадці про них каже:

— Колись там мукало, а тепер... Землю, людські паї орендує власник фірми «Вілія» Євген Дудка. А тваринництва вже давно нема. Один кінь ще пару років тому стояв на бригаді, то при потребі можна було його взяти для роботи чи якоїсь поїздки. Але вже і його збули, а може, пропав. Зате у власності борщівців — 19 коників якось нарахував. Я теж хотів завести собі такого помічника. Вже й конюшню зробив, але хвороби обсіли — не один рік із лікарні не вилазив, то не до цього було.

А щодо того, як живеться у такому віддаленому селі, Роман Федосійович мовив:

— А ми звикли, то нам і добре. Як уже треба добиратися до сільради, чи тепер — селищної ради — в якихось справах, то гірше. Раніше хоч

машини не мав, але був мотоцикл напихваті — сів і поїхав. А тепер до графіка маршрутки треба прилаштуватися, яка, на жаль, ходить з перебоями. Виручає ще шкільний автобус.

Чоловік усе життя пропрацював механізатором, його дружина Софія Антонівна — у ланці. Вони виростили п'ятеро дітей. І хоча Роману Федосійовичу за 80, та й сьогодні не може сидіти, склавши руки. З'ясувалося, що, уже вийшовши на пенсію, він від сусідів («Федосія і Миколи — старших чоловіків, яких нині нема в живих») навчився кошики плести.

— Влітку то є чим зайнятися, бо ще корову тримаємо, треба сіна надбати. А зимою — хіба сидіти в хаті. Але ж то які дні довгі! Ось і виручає це заняття. Є якась розривка.

Подальша наша розмова — на літній кухні, яка служить і майстернею. Тут ми побачили готові кошики і мали можливість поспостерігати, як лоза підкоряється майстрові.

— Ремесло не складне, аби захотів — то освоїш, — каже Роман Федосійович, прибиваючи до колодки вже сплетене дно майбутнього кошика і закріплюючи грубіші лозини для його каркасу.

Ось такий імпровізований майстер-клас. Ще зимової пори чоловік заготовляє матеріал для кошиків.

— Аби морозу не було, — пояснює він, — бо тоді лоза ламатиметься. Так би не пішов на прогулянку, не побродив на природі, а по лозу — інша справа.

Часом і дружина йде з ним у заправу Стоходу, де верболозу вдосталь. Так їй спокійніше за чоловіка, який може й до вечора не вертатись.

— А то ж уже старість, — ділиться наболілим жінка. — Як забариться, то думка мучить: «Може, де впав?» Без роботи чоловікові нудно. Он як свята були, то не раз чула: «Швидше б уже вони закінчувались, бо нема де подітись».

На базар із кошиками Роману Федосійовичу не треба їхати — вдома свої люди розбирають. Хтось купить, а комусь майстер таким «бартером» віддасть за допомогу в хазяйстві, за те, що коником щось підвезе. А що вже руку набив, то може і два кошики за день сплести. Аби заготовки були.

«НА ЦІЙ ВІЙНІ ЩЕ СТРАШНІШЕ, ЯК БУЛО В АФГАНІСТАНІ»

— Є у Борщівці сім'я, — каже наш попутник Віталій Мартинець, — у якій для вас — не одна тема для розмови. Це — Кривальчуки. Вони — господарі на все село. А ще тут в одній хаті зустрінете і батька-афганця, і сина — учасника АТО. Аби тільки вдома були, бо ж возять на базар до Ковеля молоко від своїх чотирьох корів. То, може, ще не вернулись.

Нам пощастило. Анатолій Кривальчук і його дружина Марія якраз приїхали додому. Тож ми мали можливість поспілкуватися з ними. Перш, звичайно, про найбільш наболіле — про війну. У 1980-х роках через вогняне пекло пройшов глава сімейства. А ось тепер і син Іван «поноухав» пороху.

Закінчення на с. 13

Сільський зимовий пейзаж.

Закінчення.
Початок на с. 12

Катерина ЗУБЧУК

Ше 18 літ я не мав, — розповідає чоловік, — як призвали мене на строкову службу. Тоді й потрапив до Афганістану. Хоч я не знав, куди відправлять. А завезли наш 101-й мотострілецький полк в афганське місто Герат. Здогадалися, що їдемо воювати, коли прибули у Кушку — крайню точку Радянського Союзу.

Про те, що це за війна і чому Союз вліз в Афганістан зі своєю допомогою, тоді Анатолій і такі, як він, жовтороті солдатики не задумувалися. Це була велика політика, яку вирішували державні мужі. Був наказ — і його виконували, не чекаючи якихось пояснень.

— Це вже потім, коли Горбачов вивів війська, — каже чоловік, — заговорили, що ця десятилітня війна нікому не була потрібна. Тільки людські життя забрала і покалічила багатьох. Зараз хлопці йдуть захищати свою державу. Цим і відрізняється війна на Сході України від афганської. Хоч вона ще страшніша. Бо в Афганістані чим воювали? Автоматами, гранатометами, ну ще кулеметами. Ото і все. А в зоні АТО проти наших військових хіба що ядерної зброї не використовують.

Слава Богу, тішаться батьки, що син повернувся живим і здоровим. Сам Іван, який служив у 14-й окремії механізованій бригаді і пробув в АТО 10 місяців (а ще 5 тривало навчання на полігоні), говорить:

— Я був у підрозділі артилерійської розвідки. На щастя, всі вижили.

Як учасник АТО, він, за його словами, вже і два гектари землі — сільгоспгідда — одержав. Довго, півтора року документи оформляли, але нарешті папери готові. Тож навесні Кривальчуки оброблятимуть уже не 10 гектарів, а 12.

— А почалося з того, що розвалився колгосп, — каже глава сімейства, — і треба було думати, як далі жити. Забрали паї, завели корів і почали хазяйнувати.

Чоловік пригадав свого діда, який жив у селі Берегове Рожищенського району (звідти батько родом) і за Польщі теж працював на землі. Тепер уже ясно, звідки жилка господаря.

Майже 63 роки живуть у парі Володимир і Анастасія Киричуки.

«У ВІЙНУ НАШЕ СЕЛО ПОЛЯКИ СПАЛИЛИ»

Звичайно, спілкуючись із борщівцями мова заходила про те, чого ж так зветься село, коли його перейменували, адже за Польщі це була Вілька Порська. Жінки припрошували скуштувати борщу, а ось щодо подробиць, які нас цікавили, то не мали ніяких версій. Так було аж поки ми не зустрілися із Володимиром і Анастасією Киричуками.

— Ми жили на хуторі Діброва, — розповідає чоловік. — Там була польська колонія

ли з хутора, бо там аеродром був), — розповідає. — У цьому селі батька поляки і забили — вважай, замордували його з двома кумами з Великого Порська. Там його і похоронили. У війну Вільку Порську поляки спалили. Пару хат тільки залишилося. То вже як поради з хуторів людей позганяли, село наново було відбудовано.

Володимир Давидович покидав рідний куток усього двічі. Уперше — коли їздив у Челябінськ, вчився там у ФЗО на тесляра. Вдруге — коли в армію на три роки

«Ми до війни жили з поляками так дружно, як з українцями. А потім таке сталося, що до різні дійшло.»

і наша одна хата — українців. А село звалось Вількою Порською. Сюди ми перебралися десь у 1948 році. Тоді воно, як пригадую, і стало Борщівкою. А чому так назвали? Кажуть, голова Голобського райвиконкому Зайченко (тоді ще був Голобський район) борщ дуже любив, і його тут ним пригощали. Тож коли дійшло до зміни назви (слово «вілька» зменшене від польського «воля». — Авт.), то іншого нічого не придумав, як Борщівка. Чи так це було, чи ні — хтосьна. За що купив, за те і продаю. Ми до війни жили з поляками так дружно, як з українцями. Батько грав на скрипці, то поляки приходили по вечорах на танці. А потім таке сталося, що до різні дійшло.

Чоловік і сьогодні не може без хвилювання згадувати про пережиту трагедію, яка спіткала їхню родину у 1943-му.

— Тоді ми жили у Великому Порську — то в одного, то в другого дядька (німці вигна-

забрали.

Як він ішов служити, то, пригадує подружжя, найстарша донька вже була. А всього у Киричуків п'ятеро дітей.

— От тільки жодне в селі не зосталося, — каже Анастасія Павлівна. — Добре, що онука Галя (по синові, що в Голобах живе) сюди заміж вийшла, то вона нас доглядає, ніби рідна дитина.

Дай, Боже, як кажуть Киричуки, ще однієї весни дочекатися. Травень у них багатий на гарні події — Володимир Давидович і Анастасія Павлівна народилися в цьому місяці і весілля теж справляли відразу після весняного Миколи.

— Тоді вже діти всі з'їжджаються до нас, щоб привітати, — каже жінка. — Хочеться пожити, потішитися онуками, правнуками. Але не знаєш, скільки Богом зазначено...

Ми ж бажаємо своїм героям ще не однієї весни дочекатися у парі. ■

■ **На власні очі**

БІЛО ВІД ЛЕБЕДІВ НА ОЗЕРІ БІЛОМУ

Біля села Любохини Старовижівського району зимує більше сотні білосніжних красенів

Закінчення. Початок на с. 1
Сергій НАУМУК

СТІЛЬКИ ВЕЛИЧНИХ ПТАХІВ НА ОДНОМУ МІСЦІ БАЧИТИ ЩЕ НЕ ДОВОДИЛОСЬ

Там пильно вдивляємося в чагарники, але бажаної стежки все немає. Так доходимо до хутора Забіле: три хати притулилися до озера. Хуторяни вже звикли жити віддалік від цивілізації. Але

на одній нозі. Просто перед нами «гідке каченя»: молодий сірий лебідь самотою сидить на воді (тільки в трирічному віці він матиме біле оперення).

— Гулі-гулі-гулі! — Степан Петрович кличе лебедів (якщо чесно, то я й сам сподівався побачити білих красенів зблизька — навіть хлібину для підгодівлі купили), але ті не чують чи не реагують. І скрушно хитає головою: — Як-то ви тут

Фото Сергія НАУМУКА

Птахи обрали місце зимівлі через добру кормову базу.

«Як-то ви тут будете, коли настануть сильні морози, котрі обіцяють у найближчі дні?»

будете, коли настануть сильні морози, котрі обіцяють у найближчі дні?

Сподіваємось, що птахи таки перенесуть усі виклики природи. І знову радуватимуть нас своєю красою.

■ **Коментар фахівця**

Михайло Химин, Заступник директора з науково-дослідної роботи Національного природного парку «Прип'ять—Стохід»:

Десь від середини 1980-х років ми постійно спостерігаємо явище, коли лебеді залишаються у нашому краї на зимівлю. Колись вони у нас не гніздували (почали десь із 1960-х років).

Відтоді, дізнавшись, що тут є мінімальні умови для зимівлі, частина птахів залишається, а частина летить на південь. Лебеді обрали озеро Біле, вочевидь тому, що на цій водоймі добра кормова база.

щотижня, каже Степан Кислюк, їздять у село на базар.

Заглиблюємося у зарості вільхи. Грубіші дерева зрізані. За кілька кроків натрапляємо на сліди бобрів: водні гризуни теж брали тут деревину на свої потреби. Воду під ногами змінює лід. Потроху просуваємося вперед, бо з-за очерету птахів не видно. Раптом крига тріщить, і я провалююся однією ногою по коліно. Степан Петрович радить ступати по чистому льоду, а не по скупченнях очерету. Відтак він іде вперед, а я за ним. Врешті виходимо на чисте місце, звідки вже можна більш-менш роздивитися лебедів.

Ого! Стільки величних птахів одразу мені бачити ще не доводилося. На око тут більше сотні шипунів, які розтягнулися по цілому озеру. То там, то тут вони пірнають у пошуках їжі. Деякі вибралися на лід. Ліворуч від нас таких чимало: вони стоять

■ Шпаргалка для двох

ГОДУЙТЕ ОДНЕ ОДНОГО ЛЮБОВ'Ю

Проникливі чоловіки і жінки впізнаються,
що вони — одне для одного.

Так сходяться дві половинки, аби зіллятися водно

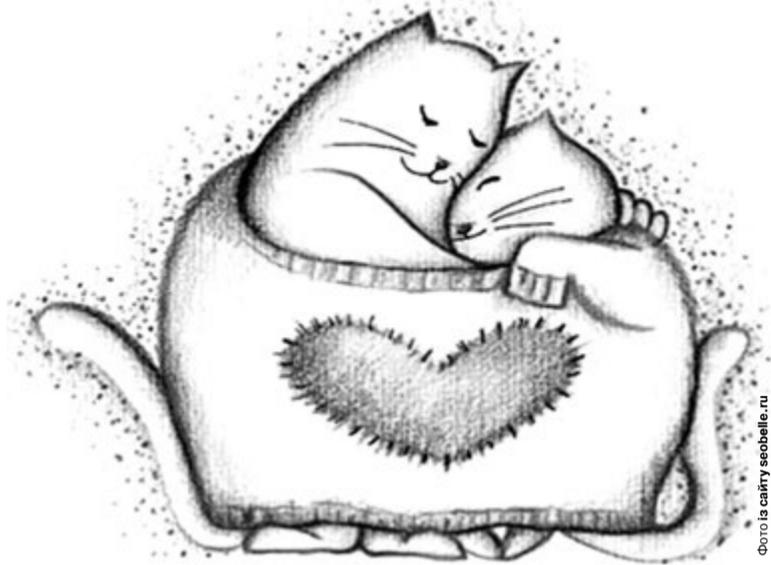
Вибір жінки: він має добувати і захищати. **Вибір чоловіка:** вона має давати йому снагу, щоб добувати й захищати. Чоловік віддає — жона приймає. Ми й тілесно, своїми органами, так виліпліні

Мирослав ДОЧИНЕЦЬ,
уринок із книги «Синій зошит. Аркуші днів світящих», видавництво «Карпатська вежа» (2015)

Жінка веде чоловіка. Веде енергією любови. Се — пестоші, лагідність взору, теплота слів, нутряна посмішка, милосердя, мислений посил любови на відстані. Одухотворена жінка торкається серця любов'ю, насичує чоловіка духом. І він стає люблячий, піднімається в силі творення. При ньому й жінка піднімається. Двоє піднімаються на двох крилах. І ніщо, крім смерти, не може розірвати їхню спілку. Дві половинки зростаються, як ніготь із перстом.

Годуйте одне одного любов'ю, щоб ситими були ваші поєднані душі.

Дух жінки сильніший за красу. Крушить усі незгоди.

«Словом можна й поцілувати. Не соромтеся того.»

Пустий вродливиці ніколи не вдасться зробити того, чого допомагається розумниця.

Дух — краса, обернена всередину.

Якщо жінка з якоїсь причини не любить свого чоловіка, то вона повинна любити

його, як брата, сина, друга. Тоді їхня парна хода може вирівнятися в душі обом на хосен і віху.

«Без нього (неї) я не можу жити», — побиваються деякі помисливі. Можеш. І будеш. Колись прийдеється його (чи її) відпустити. А себе куди відпустиш?!

Словом можна й поцілувати. Не соромтеся того.

Кохання, як молоде вино, п'янить на годину. Любов — вино вічності. Любов п'янкіша за вино. ■

Вітаємо!

Завтра зустріне 60-літній ювілей сучасна, ділова, розумна, життєрадісна жінка, турботлива дружина, любляча мама та найкраща бабуся, жителька міста Горохів

Євгенія Василівна КАРП'ЯК.

Бажаємо міцного здоров'я, гарного настрою, невичерпної життєвої наснаги, тепла та затишку в родині, щоб майбутні роки життя були світлими, дарували радість, добро, надію і благополуччя.

Найдобріша, найкраща матусю, кохана дружина і любя бабусю! В цей день ми вклоняємось дуже низенько за сонечко ясне, за серце прекрасне, за те, що теплом зігриває нас. За те, що в щасливу і скрутну хвилину ми можемо всі прихилитись до вас. Хай обминають невдачі та грози, нехай лиш від сміху з'являються сльози. Міцного здоров'я — з роси і води, бадьорість та настрої хай будуть завжди.

З великою повагою та любов'ю чоловік Володимир, діти Андрій, Лариса, зять Олександр, невістка Тетяна, внуки Назарчик, Тарасик, Златочка.

РЕКЛАМА

Робота в Польщі

Потрібні зварювальники, працівники на картонну, меблеву фабрики, залізницю та ін.

Офіційне працевлаштування, гідна оплата праці, безкоштовне житло. Ліцензія № 911 від 30.05.2017 Мінсоцполітики України.

Тел. у Луцьку: 050-140-55-47, 098-724-44-98, 066-231-08-08.

В оголошенні «Комунальна установа «Управління будинком Волинської обласної ради» вивчає попит на об'єкт оренди, що розташований за адресою: м. Луцьк, просп. Перемоги, 14...», що надруковане у газеті «Волинь-нова», № 7 від 30.01.2018 року, замість просп. Перемоги, 14 потрібно читати Київський майдан, 9.

РЕКЛАМА

ФРАНЦУЗЬКІ НАТЯЖНІ СТЕЛІ **Стеля**

якісно швидко надійно

(097) 473-10-69
(095) 479-05-96

stelia.in.ua
info@stelia.in.ua

Котли ТВЕРДОПАЛИВНІ

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ ТА ВОДОПОСТАЧАННЯ

м. Луцьк, вул. Шевченка, 22
Тел. 050-888-47-16, 098-888-47-55

Пам'ятники
з мармурової крихти та натурального каменю.
Виготовлення та встановлення.
(0332) 70185172, (050) 197168169.

Продам осипку, висівки, зерно.
Можлива доставка.
Тел.: (0332) 70-85-72, 050-616-72-00.

Продаємо смачні яблука
різних сортів зі сховища, ціни від 7 грн/кг
(с. Грибовиця, Іваничівський р-н).
Тел.: 0938420537, 0963842219.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД ВІД 1 ЛЮТОГО

По горизонталі: 7. Буколіка. 8. Кредитор. 9. Кобза. 11. Гаїті. 12. Рафаель. 15. Клініка. 16. Хромаль. 17. Кульмінація. 20. Піаніст. 22. Бліндаж. 24. Колібри. 26. Остов. 27. Румба. 28. Бюрократ. 29. Консьерж.

По вертикалі: 1. Буковель. 2. Бонза. 3. Ікебана. 4. Кромлех. 5. Диван. 6. Коктейль. 10. Канонізація. 13. Нікулін. 14. Комісія. 18. Вірастюк. 19. Мальборк. 21. Теократ. 22. Баритон. 23. Молот. 25. Луцьк.

ПІДПРИЄМСТВО РЕАЛІЗУЄ ТЕХНІКУ, ЯКА БУЛА У ВИКОРИСТАННІ:

Марал-125 Е-281 з кукурудзяною жаткою і підбирачем — 2 шт., плуг ПО-6 (Унія) — 2 шт., різак для силосу до навантажувача ПБМ 08 — 1 шт., сівалка кукурудзяна УПС-8 — 2 шт., прес-підбирач ППР «Ірпін» — 1 шт., передпосівний агрегат КАПОГ-4 — 1 шт., змішувач гербіцидів СТК-4 — 2 шт., тьюкозакатувальна машина в поліетиленову плівку — 1 шт., приставка для обмолоту соняшника до комбайна «MEGA»-204 до жатки 6,6 м — 2 шт., барабанна сушарка СЗС 2Б — 1 шт., силосний комбайн «Джон-Дір» 7300 — 1 шт., комбайн «Дон Лан» 1500Б — 2 шт., зерновий комбайн «Славутич» КЗС-9-1 — 2 шт.

Тел. 0673328261.

Загублене свідоцтво про реєстрацію серії АБ, номер 081364 від 19.05.2005 року на трактор Т-150 К, 1993 року випуску, заводський номер 573875, номер двигуна 20094807, що належить СГПП «Дружба» Луцького району, вважати недійсним.

ТзОВ «Ківерцівське РТП» надає послуги:

- ремонт автотракторних двигунів;
- шліфування колінчастих валів;
- ремонт паливної апаратури;
- ремонт ПД-10, П-350;
- ремонт компресорів КамАЗ, ЗІЛ-130, Т-150, МАЗ;
- автомобільні перевезення;
- токарні, слюсарні послуги.

Якість гарантуємо.
м. Ківерці, вул. 17 Вересня, 49,
тел.: (03365) 2-21-70, 0677767599,
0990339210.

Волинська ГО «Школа козацького гарту» Міжнародної федерації бойового гопака проводить набір дітей та юнаків на заняття бойовим гопаком з вивченням елементів козацького характерництва, української міфології та історії, козацького способу життя. Школа виховує лідерів та еліту нації.
Тел.: (0332) 70-93-75, 0503788524.

НЕРУХОМІСТЬ

- Терміново у с. Березанка Горохівського району продається газифікований шальований дерев'яний будинок (35 км від Луцька). Є мурована літня кухня (газифікована), хлів, погріб, клуня, вода, садок, 50 соток землі. Зручний доїзд. Усе приватизоване. Тел.: 050 24 69 802, 099 19 97 628.
- Продається у с. Одереди Ківерцівського району приватизована дерев'яна хата (2 кімнати) з усіма надвірними спорудами. Є льох, літня кухня, хлів, земельна ділянка (0.15 га). Зручний доїзд. Ціна договірна. Тел.: 099 61 14 778, 096 30 03 360.
- Продається однокімнатна квартира у Луцьку (просп. Соборності, цегляний будинок, 6 поверх, житлова площа — 39 кв. м). Тел. 099 01 41 375.
- Продається 3-кімнатна квартира (82.5 кв. м) у центрі Луцька (або обмінюю з доплатою на 1-кімнатну). Тел.: 095 62 17 648, 099 43 04 487, 067 13 55 063, 066 73 29 160.
- У с. Суховоля Луцького району продається цегляний будинок (71 кв. м, є хліви, погріб, колодязь, 50 соток городу). Ціна 320 000 грн. Тел.: 066 84 59 765, 050 13 55 196.
- Недорого продається у с. Мирне Горохівського району дерев'яний будинок (газифікований, пластикові вікна). Є хлів, літня кухня, льох, криниця, 0.15 га городу. Зручний доїзд. Тел. 095 90 84 640.
- Продається цегляний будинок (68,2 кв. м, 4 кімнати) з цегляними надвірними спорудами. Є газ, електрика, центральне водопостачання, свердловина, парове опалення, 50 соток землі (с. Грибовиця Іваничівського району). Ціна 350 000 грн. Тел. 067 99 69 425.
- Терміново продається садиба в центрі смт Ратне. Є газифікований будинок, земельна ділянка, прибудинкові споруди. Ціна договірна. Власник. Тел.: 095 69 79 199, 097 82 67 418.
- Продається земельна ділянка під забудову (м. Ківерці). Тел. 099 02 78 610.
- Недорого продається земельна ділянка (0,25 га) під забудову у с. Копачівка Рожищенського району. Є усі документи. Тел. 067 74 40 542.
- Продається земельна ділянка (0.20 га, під забудову, с. Тростянець Ківерцівського району). Тел. 098 71 18 983.
- Продається приватизована земельна ділянка (0.16 га) у с. Городище-1 Луцького району (3 км від Луцька). Тел.: 096 84 51 016, 050 52 41 872.
- Продається приватизована земельна ділянка (0.25 га) у с. Велика Яблунька Маневицького району (поряд — головна траса). Тел.: 095 42 21 163, 067 33 63 506.

АВТОРИНОК

- Куплю документи на причіп до легкового автомобіля. Тел. 098 66 15 869.
- Продається новий причіп для легкового автомобіля. Тел. 093 01 60 089.
- Куплю автомобіль після ДТП (або такий, що потребує ремонту). Тел.: 098 62 69 296, 095 86 73 826.
- Продаються автомобілі ВАЗ-21099, 2006 р. в., 1.5 бензин, чорний колір, а також ЗІЛ ММЗ-554 М, 1990 р. в. Ціна договірна. Тел.: 066 18 02 614, 097 95 62 187.
- Куплю автомобіль у будь-якому стані (на українській реєстрації, нерозмитнений, можливо після ДТП, кредитний, розкомплектований, проблемний). Тел.: 099 73 74 388, 098 91 93 799.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел. 72-39-32 E-mail: volyn10@i.ua

Повідомляємо читачам, що ціна приватного оголошення у газеті «Волинь-нова» — **25 гривень за одне найменування + 5 гривень, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошень про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **70 гривень за один раз публікації + 15 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **70 гривень + 15 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою + **25 грн (за сайт + 25)**. Вартість оголошення про згубу — **25 грн + 5 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Куплю причіп (гноєрозкидач ПРТ, РОУ або аналог) у будь-якому стані, некомплектний, запчастини (рама, вісь). Тел. 095 46 04 688.
- Продається комбайн «Клаас Коломбо». Тел. 068 02 16 427.
- Куплю трактор МТЗ або Т-40 у будь-якому стані. Тел.: 050 95 30 249, 098 08 61 667.
- Продається одновісний тракторний причіп (2.5 x 1.8. Горохівський район). Тел. 098 66 15 869.
- Продаються: сівалки (зернова та бурякова), шнек, плуги (2-, 3-корпусні), культиватор, лійка (на міндобриво), борони, дискова борона, обприскувач «Сонечко». Тел. 096 94 28 410.
- Продаються: трактор (2015 р. в., 1.6 D, 54 к/сил) з документами, 2-корпусний плуг з гребінкою, обприскувач на мотопомпі (90 л, шир. захвату — 4.5), дискова борона (1.3), роздатка ГАЗ-69. Тел.: 050 10 46 795, 068 72 40 220.
- Недорого продається трактор МТЗ-82, нова гума, у дуже доброму стані. Тел. 096 72 22 134.
- Терміново продається трактор Т-40 у доброму робочому стані. Недорого. Тел. 066 38 05 882.
- Продається трактор ЮМЗ-6 АКЛ, велика кабіна, після капремонта. Тел. 066 38 05 887.
- Продається трактор Т-25, неперфарбований. Ціна 70 000 грн. Тел. 096 80 48 733.
- Продається нова решетна віялка. Тел. 066 71 51 662.
- Продається причіп 2 ПТС-4 (на круг). Тел. 097 18 23 785.
- Продам: зернову сівалку СЗУ-3.6, дворядну навісну картоплекопачку (білоруського виробництва), корзину зчеплення на ЮМЗ, задні диски до тракторів МТЗ, ЮМЗ, Т-40, циліндри і розподільники на «рачок», гідроциліндр 2 ПТС-4. Все у доброму стані. Тел. 095 43 85 889.
- Продається трактор МТЗ-80, 1992 р. в., у робочому стані, вузькі колеса. Тел. 097 18 23 785.
- Продається новий плуг ПЛН 2-30 до тракторів Т-25, Т-40 (Горохівський район). Тел. 067 13 51 291.
- Продається причіпний обприскувач ОВП-2000 л. Тел. 097 18 23 785.
- Продам: двигун Д-240, КПП, промехутку МТЗ-80. Тел. 098 51 69 673.
- Продам: трактори Т-25, 1990 р. в., МТЗ-82, 1994 р. в. (привезені з Польщі. Недорого), а також сівалки, саджалки, преси та іншу с/г техніку. Тел.: 067 12 53 737, 099 08 34 091.
- Продається трактор Т-16 М (грейферний навантажувач). Недорого. Тел. 066 38 05 882.
- Недорого продається зернозбираль-

ний комбайн «Джон Дір-430» (або обміню на трактор МТЗ). Тел. 096 72 22 134.

● Продається зернозбиральний комбайн «Клаас Протектор», шир. жатки — 3.70, двигун — 6 циліндрів перкінс, сікарня, гаражне збереження. Тел. 066 96 94 045.

● Продам міні-трактори (японського виробництва): «Кубота», «Янмар», «Ісеки», «Хіномото», «Мітсубісі» (від 17 до 80 к/сил). Повний пакет документів, без використання в Україні (фреза у подарунок). Можлива доставка. Тел.: 097 76 27 586, 050 56 17 800, 096 74 51 932.

● Продається трактор Т-25 (з інвентарем). Тел. 068 72 54 213.

● Продам: сівалки кінні та тракторні на 15, 17, 23, 26, 30 анкерів, а також сівалки з баком на міндобриво, копачки «Кухман» (на дві шмиги), «Шмутцер», картоплезбиральний комбайн «Хассія». Тел.: 096 85 85 455, 098 11 67 547.

● Продається трактор Т-25 у доброму стані (привезений з Польщі). Тел.: 050 28 69 222, 097 14 20 540.

● Продається у Любешівському районі трактор Т-25 у дуже доброму стані (привезений з Польщі). Тел.: 098 64 06 233, 066 34 56 267.

● Продається у дуже доброму технічному стані трактор Т-25 (привезений з Польщі). Доставка безкоштовна. Тел.: 066 47 09 124, 097 12 77 234.

● Продається у Любешівському районі трактор Т-40 АМ. Можлива доставка. Тел.: 097 12 77 234, 066 47 09 124.

● Недорого продається трактор Т-40 АМ у дуже доброму технічному стані. Тел.: 066 34 56 267, 098 64 06 233.

● Продається трактор ЮМЗ у доброму стані (м. Горохів). Тел.: 096 16 24 287, 050 95 15 625.

● Продаються: трактори Т-25, МТЗ, зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі, саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, фронтальний навантажувач до МТЗ, телескопічні навантажувачі, гноєрозкидачі, шлагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO». Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

● Продається причіп 2 ПТС-4. Тел. 067 14 21 204.

● Продається трактор Т-25 (привезений з Польщі) у доброму стані. Недорого. Тел.: 096 42 90 426, 067 79 08 629.

● Продається різна с/г техніка: дискові борони, плуги, прес-підбирачі, обприскувачі, культиватори, картоплесаджалки, картоплекопачки, сівалки, сінограбарки, розкидачі міндобрива, косарки роторні, ґрунтофрези, млини, а також запчастини та комплектуючі. Тел.: 067 47 87 264, 095 00 50 455, 095 81 59 912, 096 34 46 777.

РІЗНЕ

● Продам вагу (500 — 1000 кг). Тел.: 066 70 60 709, 068 70 60 709.

● Недорого продам двокамерний холодильник «Electrolux» (висота — 2.00, ширина — 0.60 см, б/в, робочий, у добром стані). м. Луцьк. Тел. 050 28 52 044.

● Куплю сітку рабицу (б/в) та цеглу червону рядову (б/в). Тел. 068 13 89 692.

● Продається вертикально-фрезерний станок по дереву. Тел. 095 13 00 948.

● Недорого продаються дерев'яні вагонки з ялини, сходи з бука та комплектуючі до них. Можлива доставка. Тел.: 066 07 40 396, 067 94 80 197.

● Продам мішки (з-під цукру). Тел. 050 90 40 825.

● Продам пиломатеріали: балки, рейки, дошки (обрізи та необрізи), рейки монтажні та інші. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Продам піноблоки (20x30x60, 12x30x60) та шлакоблоки. Можлива доставка. Тел.: 099 44 51 353, 067 72 82 946.

● Продам: торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом, у мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100, 097 34 43 386.

● Продам: жом, дрова, пісок, відсів, щебінь (різних фракцій), камінь формак, блоки будівельні, цеглу. Доставлю пиломатеріали (вантажопідйомністю до 10 тонн). Тел. 050 37 81 998.

● Куплю коней, ВРХ. Тел. 098 25 75 859.

● Продається молода робоча кобила (3 роки) у с. Красів Горохівського району. Тел.: 067 83 65 826, 096 10 79 746.

● Продається тільна корова (9 років) у с. Красів Горохівського району. Тел.: 067 83 65 826, 096 10 79 746.

● Куплю корів, биків, коней, телят. Тел. 068 91 57 460.

● Продається кобила (з возом і кінним сідлом). Тел. 096 94 77 808.

● Продаються у Луцькому районі тільні корова, телиця (отел у березні, квітні). Тел.: 095 78 02 653, 098 10 81 628.

● Продається молода тільна корова. Терміново. Тел. 096 62 87 309.

● Продається у Іваничівському районі спокійна лошиця (1 рік 8 міс., з російських ваговозів). Тел.: 098 37 53 273, 095 46 04 637.

● Куплю ВРХ (корів, биків, телят), лошат, коней (дорізи). Тел.: 050 18 64 979, 097 09 72 211.

● Куплю: ВРХ, коней, биків, дорізи. Дорого. Тел.: 098 58 76 653, 050 19 32 639.

● Куплю теля (живою вагою). Тел. 098 28 15 167.

● Куплю: пшеницю (2, 3, 6 класу), ячміню, тритикале, жито, гречку, ріпак, сою, горох, кукурудзу, овес, цукор, половинки або відходи ріпаку, пшениці, ячменю, сої, кукурудзи (наявніть аналізної карти, від 40 тонн). Тел. 098 06 96 276, 098 52 12 186.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублений паспорт громадянина України (серія АВ, № 315092), виданий Замостянським РВ УМВС Вінницької області 28.02.2002 р. на ім'я Охтиєнко Юрій Леонідович, вважати недійсним.

● Загублене посвідчення ветерана військової служби (№ АА 214917), видане 26.11.2003 р. на ім'я Приходько Володимир Андрійович, вважати недійсним.

ПАМ'ЯТАЄМО, ЛЮБИМО, СУМУЄМО

Члени громадської організації «Ветерани судових органів Волинської області» висловлюють щирі співчуття головному спеціалісту Апеляційного суду Волинської області Н. О. Усановій з приводу важкої втрати — смерті чоловіка

Василя Модестовича.

Педагогічний колектив загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів села Грибовиця Іваничівського району глибоко сумує з приводу смерті вчительки-пенсіонерки

Ніни Миронівни НИКИТЮК і висловлює щирі співчуття рідним та близьким покійної.

30 січня на 84-му році життя відійшов у Вічність люблячий глава сім'ї, мудрий чоловік, турботливий татусь та дідусь

Юхим Михайлович КАЗНАДЗЕЙ.

Він був людиною надзвичайної порядності і доброти, високого інтелекту, добрим сім'янином. У нього вистачало тепла для всіх. Жив мудро, з відкритим серцем і щирою душею.

Поки ми живі, ти завжди з нами і світла пам'ять про тебе житиме у наших серцях. Хай Господь охороняє твій спокій і дарує вічне життя в Царстві Небесному. Хто знав Юхима Михайловича, згадайте, хто пам'ятає — пом'яніть добрим словом і щирою молитвою.

З глибоким сумом і скорботою дружина, діти, внуки.

Колектив лікувально-профілактичного закладу «Волинський обласний онкологічний диспансер» висловлює щире співчуття лікарю-гінекологу-онкологу гінекологічного відділення Т. Є. Ткачук з приводу неоправної втрати — смерті матері.

■ Футзал

ОЙ КРУТЕЗНА ТА ІСПАНІЯ — ТА ХІБА Ж МИ НЕ КОЗАКИ?!

Сьогодні увечері в Любляні національна збірна України битиметься за вихід у півфінал із семиразовими чемпіонами Європи

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Чемпіонат Європи з футзалу-2018. Група «С». 1 тур. Румунія — Україна — 2:3 (1:0 — Савіо Валадарес, 5 хв.; 2:0 — Флорін Ігнат, 11 хв.; 2:1 — Тарас Королишин, 20 хв.; 2:2 — Олександр Педяш, 28 хв.; 2:3 — Петро Шотурма, 40 хв.). 2 лютого. Любляна (Словенія). «Арена Стожице».

У дебютному матчі на Чемпіонаті Європи з футзалу українцям протистояла, здавалося б, відносно скромна Румунія. До прикладу, на Євро-2016 наші південно-західні сусіди взагалі не кваліфікувалися. Ну от де їм тягаться із самими нами — українцями! Адже ми двічі були «срібними» призерами європейських форумів! Щоправда, було це ще в першій половині 2000-х...

Можливо, далася взнаки сумнозвісна недооцінка, можливо, спрацювали якісь інші фактори — але на одинадцятій хвилині «синьо-жовті» (а з огляду на колір форми в конкретному матчі, «сині» — «жовтим») «летіли» вже з рахунком 0:2! До того ж, грали наші просто паскудно — тож у повітрі відчутно пахло сенсаційною поразкою, яка фактично гарантувала нам провал на турнірі.

На щастя, ми забили «в роздягальню» — після класного розіграшу штрафного Тарас Королишин скорочує рахунок!

Ближче до середини другого тайму забиває Олександр Педяш — 2:2. Цей рахунок нас теж не надто влаштовував — проте румунів він не влаштовував взагалі. Адже вони в першому поєдинку поступилися португальцям 1:4, і прекрасно розуміли — з одним очком і різницею м'ячів «мінус три» сподіватися на вихід у чвертьфінал не надто серйозно.

Проте підопічні Олександра Косенка, певно, вирішили: чого сусідам «проїдати» гроші й стирчати ще два дні у Любляні! Одержуйте, хлопці, третього, швиденько пакуйте валізи — та й достроково (до закінчення групового турніру) їдьте собі додому!

За 19,5 секунди до закінчення двобою українці зуміли перехопити м'яч у п'ятірки польових гравців румунів (суперник велику частину матчу грав без воротаря — навіть у першому таймі) і Петро Шотурма поцілів у ворота суперника без голкіпера. 3:2! Такий приємний хеппінд!

Ми вже гарантовано у чвертьфіналі — але попереду ще був поєдинок із португальцями за перше місце!

Група «С». 2 тур. Україна — Пор-

Наш Андрій Хамданов теж не в тім'я битий, але від майстер-класу кращого футзаліста світу Рікардіньо таки не відмовився.

тугалія — 3:5 (0:1 — Бруно Коельо, 3 хв.; 0:2 — Тіаго Бріту, 13 хв.; 1:2 — Володимир Разуванов, 28 хв.; 2:2 — Тарас Королишин, 32 хв.; 2:3 — Педро Карі, 34 хв.; 2:4 — Нілсон, 36 хв.; 2:5 — Рікардіньо, 37 хв.; 3:5 — Петро Шотурма, 40 хв.).

4 лютого. Любляна (Словенія). «Арена Стожице».

Пряма трансляція матчу Іспанія — Україна вже сьогодні, 6 лютого, о 22.00 на телеканалі «Футбол 1».

Аби посісти у групі «С» першу сходинку й не втрапити у чвертьфіналі на іспанців (у тому, що вони виграють групу «D», ніхто особливо не сумнівався), ми мали перемагати португальців! До речі, вони — як це не дивно — на чемпіонатах Європи мають менші здобутки, ніж українці — одне «срібло» проти наших двох! Щоправда, воно «свіжіше» — здобує на Євро-2010 (Україна стала лауреатом у 2001-му та 2003-му роках).

А ще капітаном збірної Португа-

лії є такий собі Рікардіньо (справжнє ім'я — Рікарду Філіпе да Сілва Брага), який у футзалі вважається чимось на кшталт Кріштіану Роналду та Ліонеля Мессі у футболі, разом узятих. Кращий футзаліст світу 2010-го, 2014-го, 2015-го та 2017-го років!

Тож фаворитом поєдинку вважали саме «європейських бразильців». Хоча ми трохи потренувалися на «таких» у попередньому матчі, адже Савіо Валадарес, Пауло Феррейра і Феліпе Олівейра є «румунами» лише за паспортами.

Хай там як — на третій хвилині ми пропустили перший. А на 13-й Тіаго Бріту подвоєє рахунок. До того ж, робить це настільки красиво, що у голову починають лізти не надто хороші думки про стан справ у нашому футзалі...

Аж ні — у середині другого тайму українці, з інтервалом у чотири хвилини, спочатку скорочують, а потім і зрівнюють рахунок! Голи у свій актив записали Володимир Разуванов і Тарас Королишин (вдруге на турнірі!).

Здається, наші спіймали за хвоста футзальну удачу — все йде за «сценарієм» попереднього поєдинку! Португальців нічия все ще влаштовує, проте вони, очевидно,

нервують і вже не здаються такими грізними!

І наші таки забили третій — і таки знову на останній хвилині, і знову відзначився Петро Шотурма, та ще й у «майці» воротаря!

Але перед тим ми (протягом трьох хвилин!) тричі пропустили... Тобто забивали португальцям третій вже за рахунку 2:5 на їхню користь, трохи «підсолодивши» поразку й уникнувши розгрому.

До речі, в обох «групових» поєдинках збірної України на трибунах (та ще й на добре видному під час трансляції місці!) був розвішений синьо-жовтий прапор із біло-червоним гербом Волині та написом «Луцьк!» Волиняни таки добралися й до Любляни!

На жаль, в іншому матчі групи «D» іспанці прогнозовано — хоча й мінімально — обіграли Азербайджан — 1:0, і тепер стануть нашими суперниками у сьогоднішньому чвертьфіналі.

Гірше не придумаєш... Адже іспанці брали участь в усіх десятих попередніх Євро і — тримаються міцніше — сім разів ставали чемпіонами Європи! Один раз вони програли у фіналі й здобули «срібло», а ще два рази задовільнилися «бронзою». Простіше кажучи, без медалей збірна Іспанії додому ще не їхала, а перед нами стоїть завдання «відчепити» її у чвертьфіналі...

Буде складно, але битися треба! Пряма трансляція матчу Іспанія — Україна вже сьогодні, 6 лютого, о 22.00 на телеканалі «Футбол 1». Переможець цієї пари у півфіналі зустрінеться із сильнішою командою пари Сербія — Казахстан.

Результати групового турніру Чемпіонату Європи-2018 з футзалу:

Група А						
М	Збірна	І	В	Н	П	РМ О
1.	Словенія	2	1	1	0	4-3 4
2.	Сербія	2	0	2	0	3-3 2
3.	Італія	2	0	1	1	2-3 1
Група В						
М	Збірна	І	В	Н	П	РМ О
1.	Казахстан	2	1	1	0	6-2 4
2.	Росія	2	0	2	0	2-2 2
3.	Польща	2	0	1	1	2-6 1
Група С						
М	Збірна	І	В	Н	П	РМ О
1.	Португалія	2	2	0	0	9-4 6
2.	Україна	2	1	0	1	6-7 3
3.	Румунія	2	0	0	2	3-7 0
Група D						
М	Збірна	І	В	Н	П	РМ О
1.	Іспанія	2	1	1	0	5-4 4
2.	Азербайджан	2	1	0	1	5-4 3
3.	Франція	2	0	1	1	7-9 1

Усі матчі 1/4 футзального Євро-2018:

Учора, 5 лютого, грали:
Сербія — Казахстан;
Словенія — Росія.

Сьогодні, 6 лютого, зустрічаються:
Португалія — Азербайджан — 19.00 («Футбол 1»);
Іспанія — Україна — 22.00 («Футбол 1»). ■

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua
Головний редактор
Олександр ЗГОРАНЕЦЬ

Заснована 27 вересня 1939 року.
Газета виходить двічі на тиждень: у вівторок і четвер.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»
ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
НАША АДРЕСА:
43025, Луцьк, просп. Воли, 13
E-mail: volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Приймальня 72-38-94
Заступники головного редактора
Уліцький Василь Михайлович 72-39-89
Світліковська Галина Йосипівна 72-20-07
Рузак Петро Макарівич 72-38-94
Римар Микола Анатолійович 72-38-94
Наумук Сергій Васильович 72-51-02
Відповідальний секретар
Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02
Заступники відповідального секретаря
Харчук Олена Андріївна 72-06-66
Бананада Олеся Андріївна 72-06-66
Головний художній редактор
Міщук Олександр Ярославович 72-06-66
Головний бухгалтер
Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

ВІДПЛИ РЕДАКЦІЇ
Місцевого самоврядування і сільського життя
Гарбарчук Костянтин Володимирович 72-51-02
Інформації
Козюла Мирослава Павлівна 72-61-21
Соціального захисту
Сомова Євгенія Володимирівна 72-38-94
Економіки
Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78
Освіти і культури
Занюк Лариса Віталівна 72-38-94

Реклами і маркетингу
Борох Сергій Іванович 77-07-70
Листів і зв'язків із читачами
Снічук Христина Миколаївна 72-38-94
Приватних оголошень
Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32
Спеціальний кореспондент
Власюк Людмила Миколаївна 72-38-94
Фотокореспонденти
Філюк Олександр Миколайович 72-06-66
Дурманенко Олександр Олександрович 72-06-66

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
Волинь — 61136, Рівненщина — 61615
Регстраційний номер
КВ 22901-12801 ПР 15.09.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
тираж 40000. зам. № 95